

Areport

8/2017

Nemocnice na kraji Kábulu

V Afghánistánu v misi Resolute Support zachraňuje český polní chirurgický tým životy

12

Hrdinové z Mali

Mise EUTM není pro naše vojáky pouze o výcviku a ochraně velitelství, ale i o pomoci a záchraně

14

Standardem je plnění povinností

Reportáž z pilotního projektu stanovení pořadí vojáků v hodnostech rotmistr a kapitán

16

Mentori od Tigridu

**3. letecký poradní tým AČR pomáhal na letišti Balád
iráckým vzdušným silám**

strany 6–9

**I TY MŮŽEŠ
JEDNOU POTŘEBOVAT
POMOC!**

Vojenský fond solidarity

**číslo sbírkového účtu
44665522/0800
variabilní symbol 918**

www.acr.army.cz

VOJENSKÉ ROZHLEDY byly vyznamenány

V červnu byla z rukou ministra zahraničních věcí a ministra obrany ČR předána předsedovi redakční rady časopisu Vojenské rozhledy Vojtěchu Němečkovi Cena Bezpečnostní rady státu pro rok 2017 v hlavní kategorii za dlouholetou podporu rozvoje vědy, výzkumu a vzdělání v oblasti vojensství a obranných a bezpečnostních studií. Cena se uděluje od roku 2001 kolektivům i jednotlivcům na paměť významného vědeckého pracovníka v oblasti bezpečnosti a vojenské strategie, teorie organizace a řízení, vojáka a politika plukovníka PhDr. Jaroslava Jandy.

Vojenské rozhledy jsou odborným recenzovaným časopisem Ministerstva obrany ČR. Jde o nejstarší a nejprestižnější český časopis, který se od svého vzniku zabývá teoretickými i praktickými otázkami vojensství. Od svého založení v roce 1920 byl nepřetržitě vydáván Československým vědeckým ústavem vojenským v Praze až do roku 1939. V průběhu 2. světové války byla vydavatelem časopisu Československá armáda v zahraničí, s podporou londýnské exilové vlády. Od poloviny roku 2013 je vydavatelskou organizací Univerzita obrany. V současné době vychází 4x ročně v tištěné a elektronické podobě.

Mimořádným počinem, realizovaným redakcí Vojenských rozhledů v uplynulých dvou letech, bylo dokončení digitalizace a zpřístupnění historických čísel časopisu z let 1939 až 1945 a rovněž časopisu Vojenská mysl, který byl vydán místo Vojenských rozhledů v období let 1952–1991. Tímto způsobem byla dotvořena podstatná část rozsáhlého archivu všech ročníků časopisu a zabezpečena jeho dostupnost pro badatele z řad odborníků i širé veřejnosti na internetových stránkách časopisu (<http://www.vojenskerozhledy.cz>).

INMEMORIAM.ARMY.CZ

Do zahraničních misí se doposud zapojilo přes třináct tisíc vojáků a vojaček Armády České republiky. Nasazují své životy v krizových oblastech nebo v místech se zhoršenou bezpečnostní situací. Bohužel, přes dvě desítky z nich za to zaplatili cenu nejvyšší. Tito novodobí hrdinové si zaslouží nejen účtu a společenské uznání nás všech, ale i to, aby jejich jména nikdy neupadla v zapomnění. To si jako hlavní cíl klade nový internetový portál Ministerstva obrany, který je kompletně věnovaný památce zemřelých novodobých válečných veteránů.

Tento virtuální památník obsahuje nejen životopisy třiceti sedmi válečných veteránů, jejich fotografie ze služby i z civilního života, ale i seznam absolvovaných misí, přehled jejich vyznamenání i fotografií místa, kde jsou pohřbeni.

Webové stránky ale nepřipomínají jen vojáky, kteří padli nebo zemřeli na bitevním poli. Smrt si brala životy vojáků i při

tragických nehodách, při náročném výcviku nebo v důsledku zákeřných onemocnění. I tito příslušníci české armády sloužili své vlasti, jak nejlépe mohli. Proto i oni mají v projektu své místo.

Garantem webových stránek je odbor válečných veteránů resortu obrany.

Text: Jana Deckerová

obsah

Vojenské muzejnictví v roce dvacet...	2
S ředitelem VHU plk. Alešem Knížkem jsme hovořili nejen o tom, co tuto instituci v nejbližších měsících čeká	
Mentori od Tigridu	6
3. letecký poradní tým AČR pomáhal na letišti Balád iráckým vzdušným silám	
10 kilometrů špinavého pekla	10
V mezinárodním závodě Iron Engineer 2017 změřili své síly příslušníci AČR, zástupci IZS a OS Slovenské republiky	
Nemocnice na kraji Kábulu	12
V Afghánistánu působí český polní chirurgický tým	
Hrdinové z Mali	14
Mise EUTM není pro naše vojáky pouze o výcviku a ochraně velitelství, ale i o pomoci a záchraně	
Standardem je plnění povinností	16
Přinášíme reportáž z pilotního projektu stanovení pořadí vojáků v hodnostech rotmistr a kapitán	
ARM17	18
Hledání radioaktivní jehly v kupce sena	
Ochránce 2017	20
Česko-Slovenská spolupráce Vojenské policie	
NATO Tiger Meet	22
Francouzské Landvisiau hostilo další ročník prestižního mezinárodního cvičení	
Domino	24
Zaujalo nás v poslední době	
Vážím si těch, kteří se připravují na obranu vlasti	26
Rozhovor s ředitelem KVV Praha – Středočeský kraj plukovníkem gšt. Romanem Tkačikem	
KVV Praha – Středočeský kraj a pěší rota AZ	28
Představujeme krajská vojenská velitelství	
Poskytneme nejen materiální podporu	29
Čeští vojenští policisté pomáhají zakládat VP Ukrajně	
Zrekonstruovaná Bratrská mohyla	29
100. výročí vítězství čs. legionářů u Zborova	
Tobruq Legacy 2017	30
Mezinárodní cvičení jednotek pozemní protivzdušné obrany se zaměřilo na protivzdušnou obranu NATO	
Úspěch u Británie	32
Nový čáslavský display pilot sbírá ocenění v zahraničí	
Operace METRO-A	33
Hranický prapor cvičil dosažení operačních schopností	
Zvítězí jen jeden	34
Armáda ve VVP Libavá testovala pět BVP	
Věda míří do armády	38
S nedostatkem zájemců o službu v armádě se potýkají všechny státy s vysokou životní úrovní	
Chyby jako námět do budoucna	39
Cvičení 3. průzkumné roty AZ 102. průzkumného praporu	
Reakce na hybridní válku	40
Táborský mechanizovaný prapor prověřilo náročné cvičení s reálným scénářem	
Tatra 815-7T3RC1	42
Armáda České republiky převzala novou generaci tahačů minometů	
Zahraniční pomoc od vlády USA	44
EOD jednotky ženijního vojska převzaly od Američanů materiál a vybavení v hodnotě přes 30 milionů korun	
Vyzkoušej svůj postřeh	45
Naleznete na ilustraci znázorňující výložky a rukávové znaky prvorepublikové armády pět rozdílů?	
Karol Molnár: Malíři tří zemí	45
Recenze	
Rukávové znaky	46
Manuál profesionálního vojáka	
Jeden z tisícovky pilotů	48
Od narození nejúspěšnějšího pilota Slovenského národního povstání Leopolda Šroma uplynulo sto let	

S ředitelem Vojenského historického ústavu plukovníkem Alešem Knížkem jsme hovořili nejen o tom, co tuto instituci v nejbližších měsících čeká

VOJENSKÉ MUZEJNICTVÍ v roce dvacet...

Vojenský historický ústav v této době prožívá mimořádné období. Slavíme sté výročí celé řady významných událostí legionářských dějin. V příštím roce navíc uplyne sto let od založení Československého státu. Jako by toho všeho nebylo málo, čeká Vojenský historický ústav v nadcházejících měsících zásadní rekonstrukce jeho sídla na pražském Žitkově. A právě z těchto důvodů jsme požádali o rozhovor jeho ředitele plukovníka Aleše Knížka.

VHÚ má na starosti péči o tradice naší armády, co všechno to obnáší?

Vojenský historický ústav Praha je muzejní i vědecko-historickou institucí. Naši náplní je tedy jak uchovávání všeho hmotného, co tvoří naši vojenskou tradici, tak jde o teoretickou práci ve směru badatelském. Týká se to samozřejmě i tradice naší armády, ať už té československé nebo posléze české. Ale dějiny vojenství v českém prostoru jsou delší, nezačínají až rokem 1918, byť v tomto případě jde o zlomový okamžik. Na jedné straně tedy máme sbírkové fondy obsahující zbraně, vojenskou výstroj, dokumenty, fotografie a další artefakty, které se váží k vojenství v českých zemích. To vše rovněž vystavujeme v našich stálých expozicích i při aktuálních či mimořádných výstavách. Na straně druhé pátráme po tom, co všechno se v této sféře v našich dějinách událo a tyto skutečnosti zpřístupňujeme prostřednictvím publikací, ale také přednášek, komentářů a v neposlední řadě i mnoha mediálních vystoupení našich pracovníků.

Před lety měl navrch názor, že tradice naší armády začínají až s legiemi. Mezi památnými dny resortu se ale později objevila například husitská bitva na Vítkově. Znamená to, že se hlásíme i k těmto středověkým tradicím?

Rozhodně bych řekl, že bychom se měli zabývat o všechny aspekty našich vojenských dějin, že bychom měli akcentovat ty události, které jsou pro naši historii klíčové. A středověké husitství k nim samozřejmě patří. Byť známý termín hlásit se

k husitským tradicím má specifické konotace. Ale husitství patří k tradicím našeho vojenství, protože husité se výrazně zapsali mnoha svými vojenskými úspěchy i novým způsobem vedení války do evropských dějin. Nelze tuto klíčovou éru pomíjet, spíše naopak.

V každé naší vesnici je pomníček obětím první světové války. Jak vnímat ty české vojáky, kteří během ní asi bojovali hrdinně, ale položili životy za habsburskou monarchii?

Lze je vnímat jako dobré vojáky, kteří položili život za státní útvar, který je povolal do války. Jejich smrt byla stejně tragická jako smrt každého vojáka, člověka, ve válečném konfliktu. Tyto pomníky jsou výrazem lidskosti.

V roce 1939 především absolventi hranické akademie odcházeli v poměrně velkých počtech do zahraničí s úmyslem bojovat za svoji vlast. Jejich velkým vzorem a příkladem byli prvováleční legionáři. Jak je na tom současná generace mladých vojáků, dokáže se také tak nadchnout pro naše tradice?

To je asi otázka, na kterou by nejlépe dokázali odpovědět dnešní příslušníci Armády České republiky. Ale mohu říct, že to jsou právě vojáci, kteří naše národní tradice skutečně ctí a uvědomují si, co znamenají pojmy jako vlast či rodná země.

Asi jako každý stát si historii tak trochu interpretujeme ze své pozice. Je za tím snaha, aby lidé byli co nejvíce hrdí na svou vlast a byli ochotní ji bránit?

Nepochybně v tom lze spatřovat jistý účel, je potřeba jednotlivce i celou společnost

motivovat pro případ, že by společnost byla napadena zvenčí, byla ohrožena její podstata. Ale je to tak přirozený lidský proces, když demokratické společnosti hájí svůj prostor, svoje tradice i občany, že se nad tím asi nelze nijak pozastavovat.

Říká se, že země, která si nevází svých hrdinů, nebude žádné mít, až je bude potřebovat. Uvědomujeme si náležitě tato slova v současné době, kdy se zdá, že nám přinejmenším od našich sousedů žádné nebezpečí nehrozí?

Pojem hrdinství a jeho obsah je dnes skutečně jiný než v době například meziválečné, o válečných letech ani nemluvě. Tehdy byli hrdiny ti, kteří bojovali ve válce. Současní vojáci působí v zahraničních operacích, kde musejí ve velmi náročných podmínkách prokazovat svou připravenost. Otázkou je, jak tyto vojáky společnost vnímá, jak k nim přistupuje. Pro nás ve Vojenském historickém ústavu Praha jsou to skuteční hrdinové. Zda ale celá společnost vnímá spíše jako hrdinu vojáky anebo někoho, kdo podá – byť třeba úctyhodný – sportovní výkon, je věc druhá. Jde i o to, jaká je dnešní civilizace jako celek. Kdo pro ni jsou ti odvážní, směli, hrdinní...

Není trochu problém v tom, že my Češi si ze všeho děláme legraci, nic nám není dost svaté a občas znesvěcujeme i ty nejvýznamnější symboly?

Rozhodně bych v tomto směru neházel všechny Čechy do jednoho pytle. Myslím si, že většinu lidí jsou určité věci, včetně

mít v rodinných hrobkách. To se týká druhoválečných i současných válečných veteránů. Rád bych zdůraznil, že je svatým právem rodiny, aby rozhodla o místě posledního odpočinku pro své blízké. Musím říci, že je pro mě velmi těžké o tomto tématu hovořit – mezi vojáky, kteří v uplynulých letech v misi přišli o život, byli i moji přátelé. Ve všech případech si rodina přála uložení v rodinném hrobě. Možná ale narážíte na myšlenku vybudovat památník novodobým válečným veteránům na Praze 6. Z mého pohledu se jedná o věc, která je velmi ožehavá. Účast vojáků AČR v zahraničních operacích stále probíhá. Nechtěl bych, aby do mise odjížděli s pocitem, že prázdné místo na pomníku čeká na jejich jméno.

Dokonale vypracovaný prezidentský stejnokroj Edvarda Beneše (1884–1948) byl vyroben pražskou pobočkou vídeňské firmy Kníže.

národní hrdosti, svaté a symboly by nikdy neznesvětili. Někdo to ale bere jinak. Pevně věřím, že lidé spojení s armádou a bezpečnostními sbory to vnímají jasně.

Před časem se hovořilo o tom, že by na Národním památníku na Vítkově mohl vzniknout jakýsi český Arlington a mohly by zde být ukládány ostatky válečných veteránů, a to jak těch druhoválečných, tak i novodobých. Nechybí nám právě něco takového?

Národní památník na Vítkově, který byl v minulosti nákladně zrekonstruován, v současné době spadá pod Národní muzeum. Nedílnou součástí Památníku na Vítkově je i Hrob neznámého vojína od Zborova a Dukly. Jistě si pamatujete, že se Vojenský historický ústav zasloužil o to, aby sem byly v roce 2009 přivezeny a pietně uloženy ostatky neznámého vojína od Zborova. Ty, které zde byly po první světové válce, v roce 1941 zlikvidovalo gestapo. Nepochybně také víte, že na deskách u Hrobu neznámého vojína v Národním památníku na Vítkově jsou jména padlých vojáků Armády České republiky. Když čelní představitelé nejen České republiky při pietních akcích a státních návštěvách vzdávají hold u Hrobu neznámého vojína, vzdávají ho tímto i vojákům Armády České republiky, kteří položili své životy. Jistě si rovněž uvědomujete, že ukládání ostatků válečných veteránů je velice citlivá záležitost. Nepředpokládám, že by byly ukládány na Vítkově, tato tradice zde není a příbuzní své zemřelé chtějí

Blíží se sté výročí těch nejvýznamnějších legionářských bitev a úspěchů. Na co všechno se mohou případní zájemci v této souvislosti těšit?

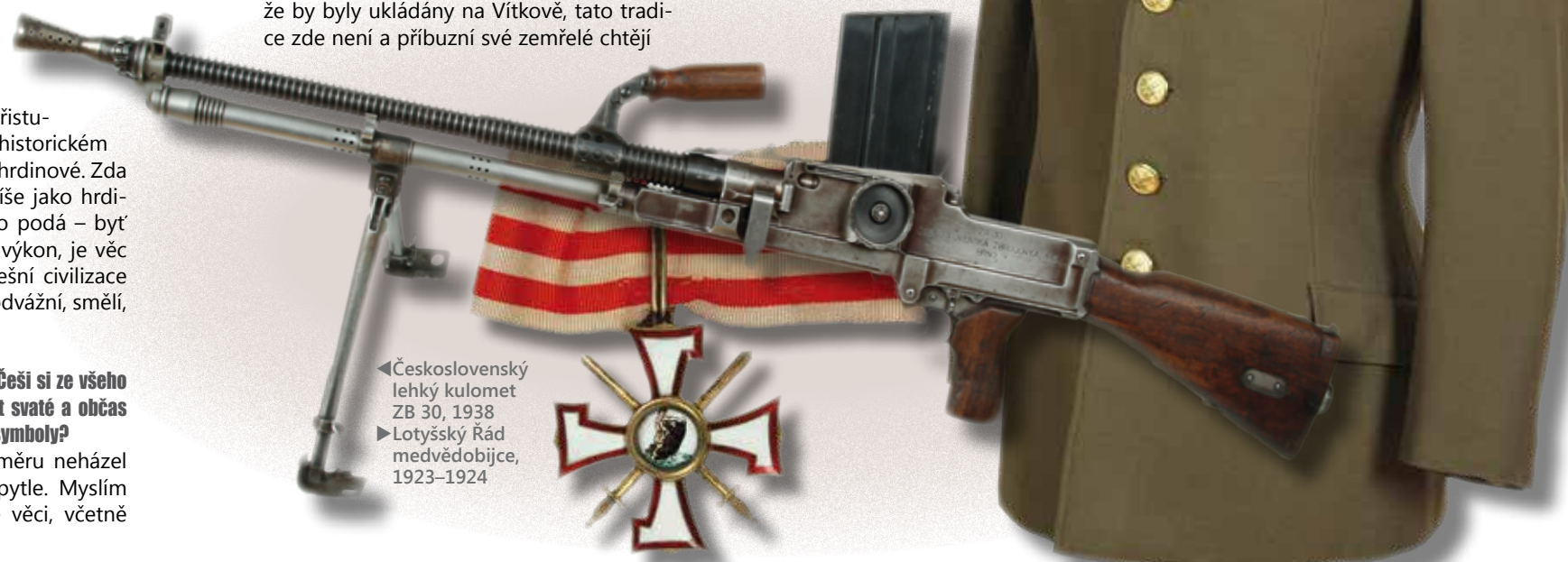
Sté výročí bitvy u Zborova jsme přiblížili návštěvníkům při zahájení muzejní sezóny ve Vojenském technickém muzeu Lešany, kde byla provedena ukázka této bitvy. Na podzim si pak další výročí připomeneme na mezinárodní vědecké konferenci věnované roku 1917, kterou VHÚ pořádá v prostorách Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky – a parlament nad tou akcí také přebírá záštitu. Připravujeme i další výstavy, jako byla ta na Vítězném náměstí v Praze 6 o roce 1917, která zde byla umístěna na jaře. V této souvislosti bych rád řekl, že akce Vojenského historického ústavu si nedovedu představit bez úzké spolupráce s Československou obcí legionářskou, která už od roku 2014 připomíná jednotlivé válečné události, při nichž významnou roli sehráli českoslovenští legionáři.

V příštím roce oslavíme sté výročí vzniku republiky. Jakým způsobem se zapojuje váš ústav do připravovaných oslav?

VHÚ se samozřejmě zapojí v nejširším směru, takže vyjmenovávat zde všechny jednotlivé akce by asi zabralo hodně místa, ale zmíním jen tu klíčovou a nejviditelnější. Bude to výstava věnovaná československé státnosti a jejím symbolům, která se uskuteční na Pražském hradě. Bude to skutečně reprezentativní akce vytvořená Vojenským historickým ústavem Praha a věříme, že také přiláká velké množství návštěvníků. Jsem také v pracovní skupině při Ministerstvu kultury, kterou v roce 2016 ustanovil český premiér. Rok jsme se intenzivně zabývali tím, aby byl vznik republiky důstojně připomenut. Na Generálním štábu paralelně vznikl pod vedením generála Jiřího Balouna přípravný výbor kvůli slavnostní vojenské přehlídce, jež se uskuteční 28. října 2018 v Praze. O přípravě této významné události, kterou budou vrcholit oslavy výročí vzniku republiky, ovšem nebudu hovořit, ačkoliv se na ní Vojenský historický ústav podílí. To je otázka pouze pro generála Jiřího Balouna a pro nikoho jiného.

VHÚ plní i vědecké úkoly. V kterých oblastech je ještě nejvíce neprobádaných bílých míst?

Neřekl bych, že v oblasti poznání a zpracování našich moderních vojenských dějin by v současnosti byla nějaká skutečně zásadní bílá místa. V uplynulém

◀ Československý lehký kulomet ZB 30, 1938
▶ Lotyšský Řád medvědobijce, 1923–1924

čtvrtstoletí totiž historikové z VHÚ odvedli velký kus práce. Díky tomu se nám podařilo z velké části dohnat to, co vinou předchozího režimu buď zkoumáno být nemohlo, nebo bylo zcela účelově interpretováno. To se týká například problematiky čs. legií, dále čs. zahraniční armády ve 2. světové válce, ale i místa a role čs. armády po roce 1945 a zvláště v dobách Studené války. Zde bych vyzdvihl rovněž trvalou pozornost, kterou ústav již více než čtvrtstoletí věnuje problematice čs. podílu na vzniku ozbrojených sil Izraele, což bylo před rokem 1989 naprosto tabuizované téma. Rovněž si myslím, že například vydáním biografických slovníků osobností 1. i 2. odboje se nám do značné míry podařilo naše vojenské dějiny „zolidnit“, což byl další velký deficit předlistopadové vojenské historiografie. V posledních letech, zvláště v souvislosti se stoletým výročí 1. světové války, také věnujeme zvýšenou pozornost českým vojákům, kteří bojovali v rakousko-uherských uniformách. Nejde jen o ona klasická vědecká pojednání, ale rovněž i celou řadu muzejních expozic, výstav, mezinárodních vědeckých konferencí a v neposlední řadě o digitalizaci a zpřístupňování ohromujícího množství dobových dokumentů, které jsou pak v hojně míře využívány i občanskou veřejností, například při genealogickém výzkumu. Bílá místa tedy postupně odstraňujeme, teď jde spíše o prohlubování dosavadních znalostí, o jejich precizování a stále větší zpřístupňování odborné i laické veřejnosti. Ovšem uplynulá polistopadová desetiletí nastolila nová témata v historii naší armády. Proto v posledních letech věnujeme zvýšenou pozornost zpracovávání činnosti našich vojáků v zahraničních misích po roce 1990. Někomu to jako historie možná ještě nepřipadá, ale my

si uvědomujeme, že čas skutečně letí rychle a například devadesátá léta už dnes skoro historií jsou.

Na podzim odstartuje rekonstrukce objektu VHÚ na Žižkově. Jakým způsobem budete řešit tuto situaci, kam přestěhujete exponáty a kam lidi?

Klíčovou etapu stěhování máme v podstatě za sebou: předměty umístěné v depozitářích žižkovské budovy jsou už dva roky přestěhovány do nových depozitářů ve Vojenském technickém muzeu Lešany. To byl ten největší, byť pro veřejnost asi nejméně viditelný díl práce, ačkoliv se jednalo o největší objem stěhovaných předmětů. Skutečně tisíce a tisíce artefaktů a rozsáhlý knižní fond. Pokud jde o exponáty z našich stálých expozic i mimořádných výstav, ty rovněž přestěhujeme do depozitářů.

Rekonstrukce vašeho objektu je pojata poměrně velkoryse, dojde dokonce k zastřešení nádvoří. Jak moc to rozšíří kapacity a možnosti muzea?

Dojde k naprosto zásadnímu rozšíření našich výstavních ploch a tím i expozičních možností, rozsahem jde o nárůst ploch o více než dvojnásobek. VHÚ a Armádní muzeum Žižkov tím budou začínat úplně novou etapu své práce a působení k veřejnosti. Ve výstavní oblasti se posuneme ne o jednu třídu výše, ale rovnou o dvě. Armádní muzeum Žižkov se stane skutečně moderní výstavní budovou, která bude disponovat jak rozsáhlými plochami pro své exponáty, tak bude moderně vybavené. A zároveň si tento chrám české vojenské historie zachová svoji jedinečnost a historickou hodnotu. Co bude důležité: jednotlivé plochy se budou od sebe lišit, návštěvník bude procházet místnostmi, z nichž každá bude mít jiný charakter a to nám samozřejmě nabídně i možnost úplně jinak pojmut konkrétní expozici. Bude zde velké zastřešené nádvoří, prosvětlené a impozantní,

budou zde původní výstavní prostory, ovšem dokonale zrekonstruované, najdeme tu ale také podzemní plochy, kde bývala knihovna – a ty představí divákům spojení původní výbavy s novými vitrinami. Pro architektky i naše muzejní kurátory je celá práce výtečnou výzvou, budou pracovat s výjimečným historickým odkazem, ale zároveň tu budou moci uplatnit svoji invenci a nové nápady. Budeme zde pak moci umístit nepoměrně větší počet exponátů, budeme se moci věnovat našim vojenským dějinám od úplných počátků až do současnosti. To zatím VHÚ nikdy v minulosti takto komplexně nemohl. Věřte, že skutečně bude na co se těšit.

Jakým způsobem získáváte nové exponáty pro vaše muzea?

Cest je několik – od darů, přes výměny, nákupy nebo zisky převodem. Také ze zdrojů Armády České republiky. Tady bych chtěl zdůraznit, že VHÚ má jako součást Ministerstva obrany skutečně velké štěstí na to, že je takřikajíc „uvnitř“, že vztahy s armádou jsou výborné a díky nim můžeme nejen získávat mnoho nového, ale nabízáme i veřejnosti věci, které jiná muzea musí složitě získávat. Být pod křídly ministerstva je pro nás velmi prospěšné. Typicky jde například o pomoc armády při našich veřejných akcích typu Tankový den v Lešanech či Muzejní noc ve Kbělich. Chci ovšem také říci, že si nesmírně vážím postoje lidí, kteří se rozhodli věnovat do sbírek Vojenského historického ústavu věci po svých příbuzných, kteří bojovali za svobodu naší země. Každý týden takto přibývají nové sbírkové předměty a já jsem velmi rád, že nekončí na smetišti nebo u překupníků, nýbrž navždy zůstanou zachovány pro budoucnost.

Czechoslovaks! Join our free colors!
Vojtěch Preissig, 1918

samozřejmě snažíme dotvořit naši sbírku meziválečných tanků, které byly vyrobeny v Československu.

Mnohé z nově nabytých exponátů jsou v poměrně špatném stavu. Dáváte si je zrenovovat takřikajíc na klíč, anebo je to příležitost pro vaše restaurátory?

Záleží vždy na tom, o jaký jde exponát. Například ruční palné zbraně nebo chladné zbraně restaurujeme našimi silami, v našich dílnách, protože tým našich restaurátorů je v tomto směru prakticky nejlepší v republice. Nikde jinde takové možnosti a znalosti prostě nenajdete. V případě větších exponátů typu letadlo či tank spolupracujeme se státními podniky LOM PRAHA, VOP Nový Jičín, Vojenský technický ústav letectva a PVO, nebo se soukromými subjekty.

Který ze zahraničních vojenských historických ústavů je pro vás jak ve vědecké, tak i muzejní oblasti vzorem?

Inspiraci samozřejmě můžeme čerpat z mnoha muzeí po celé Evropě i v USA. Pochopitelně je spousta prvků, které v zahraničí, například ve Velké Británii, dokáží prezentovat skvěle a v tomto směru se vždy rádi něco nového naučíme. Ale na druhou stranu: naše instituce patří k těm největším a co do sbírek nejpestřejším v Evropě, tudíž nemusíme „opisovat“ od druhých. Vždy bylo naším cílem zprostředkovat historii československého a českého vojenství a tuto linii držíme i nadále. Není ani důvod od ní v budoucnu uhýbat. Máme v tomto směru v našich sbírkách techniky, zbraní, výstroje atd. mnoho ucelených řad, jsou to skutečně unikátní věci i série, a na tomto základě také budeme dále stavět.

Získat ty nejzajímavější exponáty představuje asi běh na dlouhou trať. Na co zajímavého se mohou příznivci militarií v nejbližších letech těšit?

Nechtěl bych zde prozrazovat mnoho konkrétního, protože otázka získávání těch nejvýznamnějších či hodně viditelných exponátů je vždy věc citlivá, jde o složitý proces spojený mimo jiné s důvěrou druhé strany a složitou administrací. Dokud tedy není například nějaký artefakt u nás, tak bychom o tom neměli prostě ještě mluvit. Tedy jen prozradím, že stále kompletujeme naši sbírku kanónů systému Škoda, že stále doplňujeme sbírku proudových letadel první generace a že se

Zprávy z bojiště Les Marquises,
Otto Gutfreund, 1918–1920

Lovecká kuše, 1603

3. letecký poradní tým AČR pomáhal na letišti Balád iráckým vzdušným silám

Mentoři od Tigridu

Je sedm hodin ráno. Na betonu letištní plochy bagdádského letiště by se již touto dobou dala smažit volská oka. Teploměr ukazuje čtyřicet stupňů ve stínu. Celý Irák zachvátila v červnu obrovská vedra. Dostává se nám poučení před závěrečnou etapou naší cesty. Do sedmdesát kilometrů vzdáleného Baládu to bude trvat asi dvacet minut. Máme si vzít s sebou co nejvíce vody. To pro případ, že bychom museli nouzově přistát.

K ničemu takovému ale naštěstí nedošlo. Irácké vzdušné síly s ruskou Andulou do-sedají na přistávací dráhu. Je tady Balád, na kterém působí v operaci Inherent Resolve již téměř tři měsíce 3. letecký poradní tým AČR. Jednotka v celkovém počtu 31 osob je postavena především z příslušníků 21. základny taktického letectva Čáslav. Ty doplnili vojáci z dalších 9 vojenských útvarů a zařízení. Hlavním úkolem týmu je poradní a mentorovací činnost při operačním výcviku pozemního a létajícího personálu iráckých vzdušných sil na letounech L-159 ALCA. Iráčané koupili od naší armády 15 těchto nepotřebných strojů. Jejich technici a piloti prošli v minulosti zaškolením na tyto letadla nejen ve výcvikovém centru v Pardubicích, ale i přímo na čáslavské základně.

Tři skupiny

„Naprostá většina naší jednotky plní úkol zde na základně Balád. Jednoho styčného důstojníka máme umístěného v Bagdádu na velitelství koalice. Náš tým se dělí na tři skupiny. Především je to skupina mentoringu. Tu tvoří odborníci na předávání zkušeností jak pilotům, tak i technickému personálu. Druhá skupina zajišťuje provoz poradního týmu. To se týká jak logistiky, hospodářského družstva a přípravy stravy, tak i například údržby komunikačních systémů. Třetí skupina pak zabezpečuje nejen ochranu celého týmu, ale i ochranu jednotlivců mentorujících irácké letectvo,“ vysvětluje velitel týmu major Denis Dúbravčík. „Hlavním naším úkolem je ale samozřejmě

mentoring iráckého letectva provozujícího letouny L-159 Alca, se kterými má naše letectvo dlouholeté zkušenosti. Snažíme se tak napomoci jednak úspěšné integraci těchto strojů do jejich letectva, ale především přispět k jejich úspěšnému bojovému nasazení proti tzv. islámskému státu.“

Samotný mentoring je možné rozdělit do dvou skupin. První tvoří piloti, kteří denně docházejí na 115. letku iráckého letectva a připravují její příslušníky na let. Po něm pak vyhodnocují případné nuance či problémy. Následně se radí, jak je odstranit, aby další lety již byly bezpečnější. Mentoring technického personálu probíhá buď formou přednášek a teoretických školení, anebo přímo při přípravě letounu. „Naši technici dozorují přípravu letounu, napomáhají k co nejefektivnější obsluze stroje na stojánce. Do budoucna se počítá i s rozšířením kontingentu o mentoring odstraňování chyb a závad,“ doplňuje major Dúbravčík.

Základna připomíná jugokluby

Obří letecká základna irácké armády Balád zažila svou největší slávu v sedmdesátých letech minulého století. Pro iráckého diktátora Sadama Husajna ji tehdy postavili jugoslávští stavbaři. I po těch letech je to zřejmé na první pohled. Řídící věž a některé další budovy připomínají jako dvojčata tzv. jugokluby, které se v té době stavěly na československých vojenských letištích. Jsou zde dvě paralelní přistávací dráhy dlouhé téměř čtyři kilometry. Základna kdysi měla atletický

stadion, padesátimetrový venkovní a pětadvacetimetrový krytý bazén, vlastní vodárnu a dokonce i divadlo. Dnes je všechno v troskách. Co neponičila válka, dokonali vandalové. Anglické nápisy určující místo pro grilování, opalování a podobu plavek pro koupání naznačují, že do odchodu Američanů z Iráku v roce 2008 bylo všechno ještě nejspíš funkční.

Jinak ale základna připomíná pevnost. Celý sedmadvacet kilometrů dlouhý obvod chrání pětimetrový plot a pětapadesát strážních věží. Na vnějším perimetru je ještě navršený hliněný val a za ním pak příkop napájený vodou z Tigridu. Navíc na zajištění bezpečnosti základny se podílí i několik praporů irácké armády dislokovaných v jejím okolí. O poměrně významné pomoci naší země irácké armádě svědčí mimo jiné skutečnost, že nemalý počet jejich ochránců je vyzbrojen samopaly Sa-58 naší provenience.

Kemp Sovina

Také při budování naší interní malé jednotky bylo pamatováno především na zajištění bezpečnosti. Ne náhodu nese název Alcatraz. Kromě důkladného bezpečnostního zajištění ji tvoří obytné buňky. Ty, stejně jako jejich klimatizace vyžadující prakticky nepřetržitou údržbu, pamatují ještě působení amerických vojáků na zdejší základně. Kromě toho je zde vybudovaná kuchyně s jídelnou, společenská místnost a posilovna. Kontingent má i vlastního zdravotníka, který se snaží řešit případná onemocnění a zranění. Pokud se jedná o něco závažnějšího, odesílá pacienty do zdejší vojenské nemocnice na úrovni ROLE 2, případně do americké vojenské nemocnice v Bagdádu, která má úroveň ROLE 3. Také pacienti se zubními problémy musí cestovat do Bagdádu. Stomatologie navíc patří v Iráku k těm nejdražším lékařským disciplínám. Česká základna má ještě jeden název, a to čestný. Na počest kolegy Ondřeje Soviny, letci 212. letky, který před čtyřmi lety tragicky zahynul při pilotování L-159, ji jeden z předcházejících kontingentů pojmenoval „kemp Sovina“. Symbolika je v tomto případě zjevná. Základ všech kontingentů tvoří totiž právě příslušníci 212. letky.

Letiště Balád se stalo naposledy terčem útoku islamistů v roce 2014. Tehdy na něj útočilo dva tisíce bojovníků. Odrážela je pětasedmdesátiletá skupina obránců. Od té doby již nic takového nehrozí.

Rána jako z děla

„Jsme zde především kvůli mentoringu, to ale nemění nic na skutečnosti, že jsme vojáci a že si musíme udržovat jistého schopnosti a vycvičenost. Jsme nasazeni v zemi, která nemá právě ideální bezpečnostní situaci. Musíme být tedy připraveni i na určité bezpečnostní ohrožení. Z toho důvodu dáváme nemalý prostor výcviku, ke kterému využíváme rovněž místní velmi dobře postavenou střelnici,“ připomíná major Dúbravčík. „Podle našeho příslušníka, který má na starosti pravidelné informace o stavu bezpečnosti, nehrozí aktuálně základně žádné nebezpečí, nejsou žádné indicie, že by se ji snažil někdo ohrozit. Na to ale samozřejmě nespolehnáme. Máme nacvičeny reakce na různá rizika, minometným útokem počínaje a teroristickým konče. Právě vysoká připravenost na krizové situace pomáhá udržovat dobrou psychickou pohodu. Jako velitel nemám žádné poznatky, že by případné ohrožení nějak působilo na psychickou vyrovnanost někoho z kontingentu.“

Vypadá to skoro, jako kdybychom to předcházejícími slovy přivolali, ale na základně najednou vypadne proud. Dříve než stačí naši vojáci zjistit příčinu, ozve se na horizontu silný výbuch. Velitel pro jistotu vyhláší poplach. Všichni se urychleně odebírají do krytu. Ukazuje se ale, že se nejednalo o nic vážného. Zhruba kilometr od základny museli odpálit nálož.

Druhý den brzy ráno vyjíždíme s českými technikami a piloty směrem k zodolněným

úkrytům, z nichž každý ukrývá dva letouny L-159 Alca. „Úly“ nesou označení jak letounů L-159, tak i irácké 115. letky. Hydraulika velkých ocelových vrat již dávno nefunguje a tak zůstávají trvale otevřeny. Uvnitř je nastoupena jednotka iráckého pozemního personálu. Rozdělení úkolů je velice krátké, každý ví přesně, co má dělat. Ze všeho nejdříve je potřeba sundat z letounů plachtové krytí. „Naš běžný pracovní den je dán především mentoringem, který se podřizuje požadavkům iráckého letectva. V aktuálních vysokých teplotách Iráčané provádějí lety spíše ráno. Což samozřejmě klade největší nároky na naše piloty a techniky především v brzkých ranních hodinách, kdy musí jako v tomto případě jít podporovat přípravu na let,“ zdůrazňuje major Dúbravčík.

To už ale naši technici kontaktují své irácké protějšky a společně provádějí kontrolu všech systémů na letounu. „Jak sami můžete vidět, podoba mentoringu je poměrně rozmanitá. Naši příslušníci dohlížejí na irácké techniky, zbrojáře a další odbornosti během předletové, letové a poletové přípravy. Pokud se vyskytne nějaká závada, pomáhají po odborné stránce s řešením daného problému. Občas se na tom podílí i odborníci z Aera Vodochody. Mnohé z těch letadel jsou totiž stále ještě v záruce. Pomáháme i při dalších činnostech, jako jsou periodické prohlídky letadel. A to až již po dvou či po šesti měsících. V těchto případech probíhá ta spolupráce ještě na vyšší úrovni a dohled je důkladnější. Kromě toho poskytujeme také teoretický a praktický výcvik, ať již certifikovaného, tak i necertifikovaného personálu. Jde nám o to, aby nebyla ohrožena letová bezpečnost,“ říká zástupce velitele a hlavní inženýr kapitán T. K. „Pokračujeme tak ve výcvikovém úsilí, které bylo zahájeno již u nás v republice. Dvě skupiny iráckých techniků byly poslány do Čech na technický výcvik. Na základě konceptu, který byl projednán s iráckou stranou a s českými mentory se přijal systém výcviku amerického letectva. Každý irácký technik prochází postupně určitými stupni výcviku.“

Brání přehřívání

V době naší návštěvy Baládu ještě nebyl dokončen přisun veškerého materiálu, který byl součástí nákupu letounů. Chyběla například některá kontrolní a měřicí technika. Občas se také objevil nedostatek náhradních dílů. „Nejedná se ale o nějaký zásadní problém, který bychom nebyli schopni řešit. Někdy jsou také potíže s jazykovou bariérou. Ne všichni Iráčané umí perfektně anglicky. Musím ale říci, že po přiletu do této mise jsem byl příjemně překvapen, v jak dobrém stavu je technika,“ upozorňuje kapitán T. K. „Také vysoké teploty přes čtyřicet stupňů ve stínu, které jsou zde v současné době, se určitě podepisují na stavu letecké techniky. Některé přístroje mají občas problémy. Personál se snaží co nejdéle

držet letadla v úkrytech. Teprve po přípravě na let je vysunuje ven. Maximálně do půl hodiny se pak startuje. Tímto způsobem se snažíme zabránit přehřívání techniky. Vše zřejmě vyřeší zařízení na zlepšení klimatických podmínek letadla, které by Iráčané měli ještě dostat. Jedná se o chladicí jednotky. Ty se připojí na letadlo, aby vnitřek stroje nebyl rozpálený a pilot mohl bezpečně usednout do kabiny.“

Dominuje „chytrá“ munice

Technická kontrola letounů je u konce, definitivně jsou připraveny k bojovému letu. Technici je vytlačují ze zodolněného úkrytu. Není možné přehlédnout dvě dvěstěpadesátikilogramové letecké bomby zavěšené na křídlech. „Používání leteckých bomb je

zde na denním pořádku. S něčím takovým se u nás doma často nesetkáváme. Pro zbrojáře je to určitě zajímavá zkušenost, ti se v České republice nedostanou do situace, aby na každý let byla připravena bojová munice. Také pro další náš personál to má pozitivní přínos, naučí se něco nového. Zjistí, jak to funguje jinde,“ dodává kapitán T. K.

„Bojové nasazení letounů L-159 je samozřejmě i pro nás velice užitečné. S ničím takovým jsme se zatím nesetkali, takže je to pro nás premiéra. Z taktického hlediska se zde přímo v praxi můžeme na vlastní oči přesvědčit, že tzv. hloupá munice je v současné době již překonána,“ upozorňuje jeden z našich pilotů – mentorů. „Ze zkušenosti, které jsme zde získali, je zřejmé, jak nesmírně důležité je, aby byl zničen výhradně cíl, ale již nic jiného v okolí.“

Text a foto: Vladimír Marek

Inzerce

VELITELSTVÍ VÝCVIKU – VOJENSKÁ AKADEMIE
pod záštitou náčelníka Generálního štábu Armády České republiky

pořádá ve dnech
25.–27. září 2017
ve Vojenském újezdu Březina
4. ročník
celoarmádní
profesní soutěže

Nejlepší řidič AČR

Kategorie soutěže:
UAZ 469 B, LR Defender 90, T 810, T 815 8×8 VVN,
BVP-2 a PANDUR II 8×8.

Podrobnosti k podmínkám soutěže a přihlášení naleznete v propozicích náčelníka Generálního štábu AČR a na intranetových stránkách VeV – VA www.vyskov.acr/soutez-ridicu.

Na letišti v Bechyni změřili své síly příslušníci Armády ČR, zástupci IZS a Ozbrojených sil Slovenské republiky v mezinárodním závodě Iron Engineer 2017

10 kilometrů ŠPINAVÉHO PEKLA

Závod pro opravdové „tvrdáky“. Takovou pověst má mezinárodní překážkový závod Iron Engineer a letos stálo na startu 350 odvážlivců. Příslušníci 15. ženijního pluku pro ně připravili deset kilometrů doslova pekelné tratě.

Úderem deváté hodiny ráno to vypuklo. Po hromadném startu byli všichni závodníci postříkání vodou bezprostředně před překonáním hořící překážky. Následovalo plazení pod ostnatým drátem a hned nato, obalení bahnem, museli vyšplhat na desetimetrou vysokou bariéru pod názvem „čínská zeď“. Všechno se odehrávalo v pěkně svižném tempu, ale na tvářích účastníků nebyly patrné žádné známky

A fakta

Den ženisty

Ženisté si tímto dnem připomínají chvíle, kdy se jednotka československých ženistů postavila 14. června 1940 na odpor armádě nacistického Německa během bojů ve Francii, a to u Brionu na řece Seině. V nerovném střetu s výraznou přesilou se tehdejší československým ženistům podařilo za cenu vysokých ztrát zpomalit postup nepřátelské armády a získat tak drahocenný čas tolik potřebný pro evakuaci spojeneckých oddílů. Od tohoto hrdinského činu letos uplynulo již 77 let.

únavy. Naopak, bylo vidět, že závodí s nadšením a radostí.

Do cíle dorazili všichni

Už pěkně mokří a správně „špinaví“ vzali útokem rybník, museli zvednout těžké břemeno a přelézt ponton. Vietnam – další „pěkný“ úsek, kdy bylo nutné prodrat se překážkou plnou bahnité vody. To byl výčet jen některých překážek, které pro závodníky bechyňští ženisté připravili. A čekala je ještě spousta dalších, na které budou všichni účastníci ještě dlouho vzpomínat.

„Závodníci absolvovali celou trasu ve vojenském ústrojí, díky níž byl závod ještě obtížnější, protože překonat vodní a bahnité překážky v dlouhých nohavicích a rukávech, to se

hned na výkonu projeví,“ upozorňuje náčelník ženijního vojska plukovník Jiří Tršo, jeden z organizátorů závodu. „Do cíle však dorazili všichni, sice vyčerpaní, mokří a špinaví, ale šťastní, že toto naše ženijní peklo zvládli.“

„Bylo to báječné, skvělé a dokonalé,“ shodli se po absolvování závodu všichni účastníci. „Příští rok tu jsme znovu a organizátorům patří za tak skvělou přípravu náročné trati velký dík.“

Vysokou účast a respekt ke všem výkonům vyjádřil i velitel 15. ženijního pluku plukovník Jiří Lustýk: „Gratuluji vám všem, protože tu dnes nebylo poražených. V mých očích jste všichni vítězové a těším se na vás v příštím roce v ještě větším počtu.“

Text: Jana Deckerová
a kpt. Jana Sedláčková, foto: 15. žp

Muži:

1. Radoslav Groh – 00:54:18.92
2. des. Jacob Kordač – 00:56:21.40
3. rtm. Vladislav Joska – 00:56:38.45
4. mjr. Konstantin Kasík – 00:57:34.84

Ženy:

1. npor. Jana Grygarová – 01:06:01.69
2. npor. Kateřina Linhartová – 01:16:17.34
3. čet. Martina Rašková – 01:20:49.31

Družstva Muži:

1. čet. Karel Meloun, des. Vít Nosek, čet. Zdeněk Černý – 00:54:14.80
2. npor. Matěj Pícka – čet. František Zouhar, čet. Petr Toušek – 00:55:42.64
3. des. Tadeáš Jindra, des. David Schmoger, des. Jan Muzikář – 00:58:28.18

Družstva Ženy:

1. npor. Petra Stryková, rtm. Marcela Plačková, rtm. Veronika Schenková – 01:23:02.4
2. prap. Bronislava Smetková, rtm. Jana Pospíšilová, čet. Miriam Nováková – 01:30:09.5
3. rtm. Iveta Vajrauchová, rtm. Sabina Höhnová, rtm. Tereza Vacková – 01:39:30.93

Družstva Mix:

1. des. Christián Pacht, čet. Tomáš Vorobok, por. Martina Skálová – 01:05:26.08
2. nrtm. Lucie Šramlová, svob. Lukáš Ondráček, svob. Patrik Klepáč – 01:11:14.50
3. rtm. Josef Bobek, rtm. Lukáš Bělonohý, rtm. Karolína Roschová – 01:14:19.90

Inzerce

Benefity
pro válečné veterány

www.benefity-veterani.cz

Využijte nové benefity nejen při Vašem prázdninovém cestování

10 % SLEVA

Návštěva Zoo Praha se slevou pro válečné veterány.

10 % SLEVA

Návštěva botanické zahrady Praha se slevou pro válečné veterány.

20 % SLEVA

Sleva na služby penzionu Grand v Nízkých Tatrách.

20 % SLEVA

Sleva na vstupenky do divadla ABC a Rokoko Praha.

Benefity
pro vojáky AČR

www.benefity-army.cz

Startuje nový projekt benefitů pro vojáky a zaměstnance resortu MO

Výhodná nabídka eKonto KOMPLET

Nabídka produktu eKonto KOMPLET za zvýhodněných podmínek.

25 % SLEVA

HUDYsport - největší síť prodejen v ČR s širokou nabídkou vybavení pro Vaše outdoorové aktivity.

15 % SLEVA

Exkluzivní sleva na autopojištění od pojišťovny Allianz.

Benefity pro Vás zajišťují
Vojenská lázeňská
a rekreační zařízení

volareza
HOTEL • LÁZNĚ • WELLNESS

V Afghánistánu působí český polní chirurgický tým

Nemocnice na kraji Kábulu

Vojenská zdravotnická služba plní úkoly zdravotnického zabezpečení ozbrojených sil České republiky v míru a v celém spektru operací. Hlavním úkolem je zachování lidského potenciálu, života a minimalizace nevyhnutelného fyzického a duševního poškození. Ne jinak tomu je v misi Resolute Support, kde naši lékaři a zdravotníci zachraňují lidské životy, ale i ošetřují banální poranění.

Současné válečné konflikty ukazují, že taktika boje doznala výrazných změn. Taktika široké fronty, jak tomu bylo ve druhé světové válce, je pravděpodobně minulostí. Dnešní bojové konflikty se většinou odehrávají v zastavěných oblastech formou přestřelek, teroristických útoků a sebevražedných atentátů. Jedná se o asymetrické bojiště. Během konfliktu můžeme očekávat hromadné příjmy až řádově několika desítek vojáků, rozhodně však stěží tisíce raněných denně. Menší počet zraněných dává možnost poskytnout jim vysoce kvalitní péči a zvýšit tak jejich šanci na záchranu. Podle článku 31 Listiny základních práv a svobod má každý občan nárok na bezplatnou zdravotní péči a v souladu s vyhláškou 434/1992 Sb., o záchranných službách,

mu má být zdravotní péče poskytnuta do 15 minut od přijetí výzvy o vzniku náhlého stavu. Ideálně má pak být pacientovi do 60 minut zajištěna chirurgická péče ve zdravotnickém zařízení. Péče poskytovaná českým vojákům v zahraničních operacích musí být rovněž na úrovni stejné anebo blízké se úrovni kvality zdravotní péče poskytované na území našeho státu. Srovnatelná péče je stanovena i v publikacích řešících problematiku zdravotnického zabezpečení států NATO (Allied Joint Publication 4–10, Allied Point Medical Support Doctrine).

Rozdílné podmínky

Každý lékař v bojových podmínkách si uvědomuje, že k posouzení stavu zraněného nebude mít podmínky jako v běžné nemocnici, a to zvláště v nižších zdravotnických etapách, tedy při přímé podpoře na bojišti. Ve všech fázích urgentního ošetření však musí znovu a znovu probíhat třídění pacientů podle změny jejich zdravotního stavu a nově objevených skutečností. Situaci často komplikují přírodní podmínky, tma, hluk, zmatek, či i stále probíhající boj. Je nezbytné vědět, že ke zranění v boji dochází často ve velké vzdálenosti od možnosti definitivní chirurgické terapie, je nutno odsouvat zraněné po etapách v rámci dostupných prostředků. Obvykle jde o letecký transport, tedy MEDEVAC. V každé fázi odsunu raněných dochází k přesunu na chirurgická pracoviště vyššího stupně. Od základních, které mají za úkol prvotní stabilizaci pacienta, zástavu krvácení atp. po pracoviště vybavené sály a intenzivní zdravotní péči.

Odsunový řetězec

Standardní odsunový řetězec jednotlivých zdravotnických etap je v NATO pevně

zavedený. Dělí se na jednotlivé nemocnice, nazývané ROLE. Ty jsou čtyři a je na nich možno poskytovat vždy jen určitou chirurgickou péči. ROLE I – Regimental Aid Post, Medical Section – jde o pracoviště, na kterém může být stabilizována zlomenina, pánevní kruh, obnovena ventilace, punktován tenzní pneumotorax, zastaveno vnější krvácení. Více v zásadě není možné. Léčba zde tedy vede k obnově a částečné stabilizaci základních životních funkcí. Tato ROLE se zpravidla s jedním lékařem a několika členy středního zdravotnického stupně nalézá v oblastech bojujících jednotek, její činnost se dá přirovnat k činnosti posádky zdravotnické záchranné služby v civilních podmínkách. Přesun je veden, jak již bylo řečeno, na vyšší stupeň, tedy i na relativně bezpečnější a především vybavenější pracoviště.

Naše působení

V našem případě, tedy v nemocnici na základně HKIA v Kábulu, jde o typ nemocnice ROLE 2, tedy o tzv. Field Ambulance. Odehrává se zde resuscitační

a podpůrná terapie – může zde dojít také ke stabilizačním chirurgickým zákrokům. Je možno nasadit trakci na končetinu, pánevní svorku, zavést hrudní drén a podobně. Primárně je toto zařízení určené k ošetření koaličních vojáků, dříve se často tato nemocnice využívala i pro civilní potřeby, konkrétně pro ošetření a následnou péči obyvatel Afghánistánu (Kábulu), kterých se nějakým způsobem dotkla válka v podobě střelných poranění, nášlapných min, atp. Jedno celé křídlo nemocnice je pro tyto pacienty plně uzpůsobeno, ale již se prakticky nevyužívá a jde o zálohu v případě hromadného příjmu, tzv. MASCAL. Jsou zde tři velkokapacitní pokoje. V části, která se denně používá, najdeme „pohotovost“, tedy urgentní příjem a improvizované, vybavené sály na poskytnutí neodkladné péče. Podobné prostředí můžete znát ze seriálů z lékařského prostředí, jednotlivé prostory odděluje pouze závěs. Uspořádání každého sálu si řídí každý tým dle sebe a opravdu se liší. Američané mají jiné rozestavení přístrojů, infuzí atp., než my. Dále se v nemocnici nachází veškeré potřebné vybavení,

od rentgenu, po CT a další, již plně oddělené sály.

Zkušený lékař z ÚVN

Velitel 19. polního chirurgického týmu, major Luděk Hána, vysvětluje chod nemocnice a jeho složení. „Český tým v současné době zabezpečuje odhadem 40 % běžného provozu nemocnice. Ta je mnohonárodnostní, pod americkým velením. Leč máme vlastní sál, který je nám přizpůsoben, samozřejmě spolupracujeme i s kolegy ze Slovenska, Albánie, Austrálie, Dánska, Rumunska, atp. Vše se řídí aktuální potřebou, tedy rozsahem urgentního příjmu a typy poranění, které je třeba ošetřit. Někdy jde o banality, třeba i poranění způsobená v posilovnách v rámci základny, ovšem setkáváme se i s traumatickým poraněním hlavy, ošetřujeme různá střelná poranění, včetně následků výbuchů improvizovaných výbušných zařízení, kdy může dojít i k následným amputacím končetin. Máme

mnoho úspěšných zásahů, ale samozřejmě součástí naší práce jsou i tak traumatická poranění, kdy již pacientům není pomoci. Relativně klidný den se tak může z minuty na minutu stát noční můrou,“ uvedl major Hána, zkušený lékař z Chirurgické kliniky Ústřední vojenské nemocnice v Praze, který již dříve působil jako náčelník 1. chirurgické skupiny 6. polní nemocnice Armády České republiky v Afghánistánu. V letech 2012 až 2014 byl třikrát v zahraničních misích v Kábulu jako lékař polního chirurgického týmu AČR v rámci operace ISAF. Byl mimo jiné oceněn medailí ministra obrany Za službu v zahraničí III. stupně i medailí velení NATO.

Text a foto: Michal Voska

Mise EUTM není pro naše vojáky pouze o výcviku a ochraně velitelství, ale i o pomoci a záchraně

Hrdinové z Mali

Deváté úkolové uskupení pod taktovkou kapitána Bedřicha Hýži působí na misi již od března. Mandát je naprosto jasně daný, hlavním úkolem je pomoc při výstavbě a výcviku maliské armády tak, aby byla v budoucnu schopna čelit útokům islamistických radikálů a zachovat suverenitu a teritoriální integritu země. Tato slova se do puntíku vyplnila v červnu při záchraně hotelových hostů z nedalekého komplexu.

Při cestě naši redakce A reportu do Mali jsem dlouho přemýšlel nad tím, co půjde na místě zpracovat za materiály a jakým tématům se budu věnovat. Mnozí rejpalo- vé, zejména na sociálních sítích, ale i v komentářích pod články komerčních médií, často silně znevažují práci našich vojáků na misích. Je jedno, kde působí. Zkrátka jde o žoldáky, kteří na mise jezdí jen pro peníze a za naše daně se opalují, jedí vybrané kulinářské lahůdky a mají posilovnu zadarmo. Ano, tak je často naše účast na zahraničních nasazeních vnímána. Vysvětlovat „odborníkům od piva“ přínos našich zdravotníků, instruktorů, zkrátka všech, kdo se na misích podílí, nemá velký význam. Pro nás je důležité ocenění ze strany koaličních partnerů, kteří si práce našich vojáků dlouhodobě

cení. Důkazem je řada úspěchů po celém světě a medaile, kteří naši vojáci hrdě nosí na svých bedrech.

Klidné Mali?

Týden před odletem naší redakce přichází zpráva o zapojení našich vojáků v bojích u areálu hotelového komplexu Le Campement Kangaba ležícího východně od hlavního města Mali Bamaka. Strohé informace dávají tušit rozsáhlý útok islamistických skupin, kterých v Mali operuje celá řada, včetně místních frakcí takzvaného Islámského státu a také známé Boko Haram. I proto nelze pohlížet na region jako na klidné místo. Dávno jsou doby, kdy řada cestovatelů vyrážela za poznáním krás Timbuktú,

Gao a dalších měst. Po příletu a nezbytném briefingu se setkáváme s brigádním generálem Peterem Devogelaere, velitelem mise EUTM. Ten, jakožto i Elizabeth Vervecken, tisková informační důstojnice, nás zasvěcují do incidentu a zapojení našich vojáků.

Odpolední útok islamistů

„Po volání o pomoc byla neprodleně, krátce po šestnácté hodině místního času, aktivována skupina rychlé reakce, dva týmy.

Místo útoku je odsud (Bamako pozn.) vzdáleno zhruba 30 kilometrů. V hotelu, kde zaútočila skupina islamistů, bylo v tu chvíli několik desítek osob, včetně občanských zaměstnanců a vojáků mise EUTM. Teroristé stříleli kolem sebe, jejich cílem bylo zasáhnout co nejvíce osob. Čeští vojáci, společně s příslušníky maliských ozbrojených sil včetně místní speciální policejní jednotky, se dostali do bojového kontaktu zhruba třicet minut od nahlášení útoku. Profesionalita, se kterou se vaši vojáci vrhli do boje s teroristy, s cílem zachránit všechny zúčastněné, je dech beroucí. Čeští vojáci dlouhodobě dokazují, že patří k těm nejlepším, které zde na misi máme, což potvrdila i řada mých předchůdců. Koordinace mnoha složek na nemalém prostoru vyžaduje profesionalitu a především skvělé organizační schopnosti. Zachráněno bylo přes třicet osob. Kdyby nebylo včasného zásahu, bilance obětí by mohla být mnohem, mnohem tragičtější,“ uvedl generál Devogelaere. Celkem došlo bohužel ke ztrátě dvou osob z řad mise a personálu Evropské unie v Mali.

Eliminace nepřítele i evakuace

Maliští policisté ze zvláštní jednotky mají rozsáhlé zkušenosti s protiteroristickou činností, ale zásah v hotelovém komplexu je velice specifický a vyžaduje bezchybné reakce. Právě naše vedení odražení útoku a následně „vyčištění“ prostor bylo nezbytně nutné pro perfektní koordinaci sil. Pro tamní bezpečnostní složky je přítomnost vojáků, které mnohdy znají z výcvikových prostorů, kupříkladu Koulikora, garancí a takřkajíc všem dodá potřebnou odvahu. Není snadné se pohybovat v nepřehledném prostředí, kde protivník disponuje

rozsáhlou palebnou silou. „Vedl jsem maliskou jednotku, postup byl velice rychlý. K ochraně byl použit balistický štít. To byla jediná naše ochrana, vyjma vlastních ochranných balistických prostředků. Bohužel, jeden z místních vojáků vedle mě byl zasažen teroristy a zemřel. Proti nám šla postava, pomalu a klidně. Z dálky to působilo, že jde o nějakého hotelového hosta. Až při přiblížení bylo vidět ákáčko v ruce. Mezitím kluci evakuovali hotelové hosty a zaměstnance, ty zraněné odnášeli do sanitních vozů. Děkovali nám. Většina plakala, někdo šťestím, že byl zachráněn, někdo ze strachu a hrůzy. Mnoho z nich nám následující dny přijelo na základnu poděkovat. Bylo to dojemné,“ uvedl jeden z vojáků 71. mechanizovaného praporu z Hranic, kteří tvoří jádro úkolového uskupení.

Mentoři jsou důležití

Výše uvedené řádky dokazují, čemu musí naše jednotky v zahraničních operacích čelit. Vždy je podstatná spolupráce a v případě Mali pak i ochota učit se novým postupům, bez zbrklosti. Proto je náš úkol kromě ochrany velitelství a sil rychlé reakce i mentoring tamních vojáků. Čeští instruktoři jsou přiřazeni k četám 2. výcvikové roty ETIA, které jsou vedeny německými důstojníky a působí v oblasti Koulikoro. Společně s našimi instruktory působí v tomto trenérském týmu i kolegové ze Švédska. Výcvik je zaměřen především na taktickou přípravu. Na jejím začátku stojí příprava jednotlivce a výcvik je pak zakončen taktikou čtyř. Jednotlivé čtyři tvoří zhruba 25 vojáků pod velením maliského velitele a velitelů družstev. Během výcviku jsou vojáci připravováni na to, jak správně vybudovat obranu, jak vést efektivně útok, jak reagovat na kontakt s nepřítelem, nebo jak postupovat při činnosti na kontrolně propouštěcím místě. Při

A fakta

Velitelem 9. úkolového uskupení je kapitán Bedřich Hýža ze 71. mechanizovaného praporu z Hranic. Organizační jádro českého 9. úkolového uskupení AČR v EUTM Mali tvoří vojáci 71. mechanizovaného praporu z Hranic. Jednotka je doplněna o příslušníky 41. mechanizovaného praporu ze Žatce, Velitelství výcviku – Vojenské akademie z Vyškova, 44. lehkého motorizovaného praporu z Jindřichova Hradce, 102. průzkumného praporu z Prostějova a Centra operačně taktických systémů velení a řízení AKIS z Lipníku nad Bečvou. Zastoupena je také Sekce rozvoje a plánování schopností MO Praha. Jednotka pokračuje v zabezpečení ochrany velitelství výcvikové mise EUTM (Training Mission) v hlavním městě Bamaku, v provádění doprovodů osob a konvojí. Dva vojáci jednotky se na základně Koulikoro (cca 60 km od Bamaka) podílejí na výcviku malijských vojáků.

výcviku nechybí samozřejmě ani problematika boje proti improvizovaným výbušným zařízením. Šestitýdenní blok výcviku je vždy zakončen závěrečným třídním komplexním přezkoušením. Při tomto přezkoušení mají čeští instruktoři za úkol vyhodnotit také to, jak vojáci zvládají základní manipulaci se zbraní AK-47, která je z pocho- pitelných důvodů nejrozšířenější v regionu a nemá smysl výcvik provádět s jakoukoliv jinou zbraní. Zadostiučiněním při zvládnutí veškerého drilu je pro maliské vojáky slavnostní vyřazení.

Text a foto: Michal Voska

Standardem je plnění povinností

Přinášíme reportáž z pilotního projektu stanovení pořadí vojáků v hodnostech rotmistr a kapitán

Další část systému řízení kariér se začíná stávat realitou. V posádkách Strakonice a Hranice zahájily dne 9. května, respektive 15. května 2017, svoji činnost první komise pro stanovení pořadí vojáků z povolání.

Zastavení první – posádka Strakonice

Při hledání vhodných prostorů pro zasedání komise pro stanovení pořadí vojáků vojenské hodnosti kapitán padla volba na posádku Strakonice. Komisi pod svoji ochranu vzal 25. protiletadlový raketový pluk, který poskytl pro úvodní přípravu zasedací místnost štábu a pro vlastní hodnoticí činnost prostory posádkového domu armády, zabezpečil stravování a pomohl v otázce ubytování.

Prezentace hodnotitelů proběhla vcelku úspěšně. Do Strakonice přijeli všichni určené členové komise a až na jednu výjimku také určení náhradníci. Drobným kazem byla pouze skutečnost, že ne všichni hodnotitelé přijeli od svých vojenských útvarů či vojenských zařízení vybavení stanovenou a zejména funkční výpočetní technikou.

Vlastní zahájení provedl ředitel Agentury personalistiky Armády České republiky

plk. Vratislav Beran s ředitelem odboru řízení lidských zdrojů sekce státního tajemníka Ministerstva obrany Jaroslavem Daňkem.

Ke stanovení pořadí 773 vojáků ve vojenské hodnosti kapitán byla ustanovena hodnoticí komise, jejímž předsedou byl pplk. Ján Čentiš a čtyři tříčlenné podkomise.

Jednalo se o pilotní projekt, a tak se vyskytly i některé dílčí problémy, jako například s ukládáním vyhodnocených dat po provedení většího počtu hodnocení. Jednalo se o nesoulad softwaru pro podporu celého hodnoticího procesu a softwarového vybavení v přinesené výpočetní technice. Tyto potíže byly ale odhaleny včas, takže hodnoticí proces neovlivnily. V jeho průběhu členové komise kladli řadu dotazů souvisejících s průběhem vojenské činné služby posuzovaných vojáků. Jednalo se především o rozlišení, zda se jedná o velitelský či štábní typ služby nebo zda jde o službu specialisty. Zde je potřeba ocenit předsedu komise i sekretáře komise, kteří

na základě svých znalostí a s příkladnou trpělivostí zajistili jednotný pohled na průběh služby u všech hodnocených vojáků z povolání u všech podkomisí.

K největší bodové ztrátě u kapitánů došlo v částech vázaných na závěry služebního hodnocení a tělesnou zdatnost. Úroveň slovního hodnocení vojáka ve služebním

hodnocení někdy znemožnila hodnotitelům přidělení jakéhokoli bodu a tedy snížení celkové úrovně až o 30 bodů. U hodnocení výročního přezkoušení z tělesné přípravy a profesního přezkoušení z tělesné přípravy se bodové důsledně odlišovala úmyslná neúčast na stanoveném přezkoušení od vojákem nezaviněné neúčasti.

V průběhu pravidelné kontroly průběžně předávaných dat vykonávané předsedou a sekretářem komise byla věnována pozornost zejména výrazným rozdílům v dosaženém bodovém ohodnocení vojáka v rámci podkomise. Naprostá většina těchto odchylek byla způsobena překlepem jednotlivce. Některé rozdíly v bodovém hodnocení, zpravidla se jednalo o pasáž vztahující se k hodnocení průběhu služby, byly způsobeny mírou informovanosti hodnotitele o specifikách služby u některých typových služebních míst. Chyby vzniklé překlepem byly neprodleně odstraněny. Rozdíly vzniklé při hodnocení průběhu služby byly projednány v rámci podkomise a vždy se došlo k potřebnému konsensu.

K vyhodnocení pilotního projektu výrazně přispěje podrobné posouzení vlastní činnosti ze strany členů komise, které dne 16. května 2017 proběhlo i za účasti pracovníků sekce státního tajemníka Ministerstva obrany. Padla řada návrhů ke zjednodušení a zlepšení budoucí práce komise. Týkaly se zpřesnění poučení členů komise i pravidel pro použití jednotlivých kritérií.

Seznam nejlépe umístěných vojáků vojenské hodnosti kapitán (osobní číslo a číslo vojenské odbornosti) byl po schválení zápisu státním tajemníkem v Ministerstvu obrany zveřejněn v elektronické podobě na portálu Informačního subsystému o službě a personálu.

A na závěr zprávy ze Strakonice trocha statistiky:

- Nejlépe hodnocený kapitán: 723 bodů z 900 možných
- Nejhuře hodnocený kapitán: 183 bodů z 900 možných
- Průměrný počet bodů přidělených hodností kapitán: 548 z 900 možných

Zastavení druhé – posádka Hranice

Vhodné prostory pro zasedání komise pro stanovení pořadí vojáků ve vojenské hodnosti rotmistr poskytla posádka Hranice. Zabezpečení činnosti komise se věnovalo Velitelství 7. mechanizované brigády, v součinnosti se 71. mechanizovaným praporem.

Do Hranice nepřišli z důvodu nemoci dva členové komise a bez omluvy jeden náhradník. Vysílající útvar se snažil v jednom případě nahradit nemocného člena komise sám vlastním náhradníkem, tento způsob řešení náhrady však nemohl být akceptován. Nejen proto, že tento náhradník nebyl řádně jmenován určeným služebním orgánem, ale zejména proto, že jeho vojenská hodnost nebyla minimálně o jeden stupeň vyšší než u hodnocených vojáků. Komise byla doplněna z předem určených náhradníků.

Ke stanovení pořadí 1 661 vojáků vojenské hodnosti rotmistr byla ustanovena hodnoticí komise, jejímž předsedou byl prap. František Bazala a osm tříčlenných podkomisí.

Navazující poučení proběhlo podobně jako ve Strakonici, i když některé diskuse byly bouřlivější a také některá rozhodnutí členů hranické komise byla jiná. Například na neúčast na výročním nebo profesním přezkoušení měli členové komise výrazně přísnější pohled. Bodové hodnocení 0 tak obdrželi i ti vojáci, kteří se přezkoušení zúčastnit nemohli. Naopak vojáci, kteří nebyli služebně hodnoceni, byť vykonávali v hodnoceném období službu, neobdrželi 0 bodů za bodovou část hodnocení, ale všichni shodně 30 bodů. Komise tak částečně odstranila chybný postup nadřazeného vůči vojákovi. Bylo vidět, že postoje vojáků výrazně ovlivňují jejich současná nebo minulá zkušenost a služba u bojového útvaru.

I přes rozdílnost názoru nakonec došlo k obecné shodě na pravidlech přidělování bodů v jednotlivých kritériích a mohlo se přejít ke zkušebnímu hodnocení připraveného vzorku deseti vojáků vojenské hodnosti rotmistr.

Závěrečná část poučení byla věnována výsledkům zkoušky hodnocení podle přijatých zásad. Tuto fázi přípravy již fakticky řídil předseda komise. V některých případech rozhodování docházelo i na hlasování, která byla velmi těsná.

Během hodnocení měli členové komise na předsedu či na sekretáře komise řadu dotazů, které se také týkaly zejména hodnocení průběhu vojenské služby posuzovaných vojáků. K největší bodové ztrátě u rotmistřů rovněž docházelo v částech vázaných na závěry služebního hodnocení, tělesnou zdatnost a služební praxi za posledních deset let.

Některé rozdíly v bodovém hodnocení, zpravidla se opět jednalo o hodnocení průběhu služby, byly také řešeny diskuzí členů

v podkomisí. Vždy se podařilo nalézt vhodné řešení.

Členové komise, příslušníci stříbrného sboru jasně prokázali, že mají dostatek služebních i životních zkušeností k tomu, aby mohli hodnotit své budoucí kolegy.

A na závěr zprávy z Hranice opět trocha statistiky:

- Nejlépe hodnocený rotmistr: 742 bodů z 900 možných
- Nejhuře hodnocený rotmistr: 163 bodů z 900 možných
- Průměrný počet bodů přidělených hodností rotmistr: 525 z 900 možných

Podněty pro další činnost komisí

U naprosté většiny členů hodnotících komisí převládal názor, že služebnímu hodnocení vojáků z povolání by měla být věnována větší pozornost. Velmi obecně je ze strany hodnotitelů prováděno především zhodnocení plnění nebo neplnění hlavních úkolů na rok. Byť je v poznámkách tiskopisu služebního hodnocení výslovně uváděn předpokládaný obsah, je hodnocení příliš obecné nebo se stěžejní oblasti vůbec nehodnotí.

Vojákům z povolání by dále měly být zadávány úkoly, které odpovídají jejich postavení v hierarchicky uspořádaných ozbrojených silách. Je úsměvné, že kapitán (úroveň velitel roty) může jako jeden z hlavních úkolů na rok dostat úkol úspěšně absolvovat školení velitele vozu. Ten navíc ani nebyl splněn.

Nelze si také nevšimnout použití kláves CTRL+C a CTRL+V při vyplňování dvou po sobě jdoucích hodnocení vojáků nebo vnitřních rozporů ve služebních hodnoceních – voják nesplnil hlavní úkoly, přesto je hodnocen jako výtečný; voják se prokazatelně nezúčastnil přezkoušení z tělesné přípravy a profesního přezkoušení z tělesné přípravy, přesto je v textu služebního hodnocení uváděno, že přezkoušení splnil.

Hodnoticí komise by rovněž uvítaly více informací o zastávaných pozicích, o tom, zda se jedná o velitelský či štábní typ služby nebo zda jde o službu specialisty a na jaké úrovni.

Závěr

Záměr realizovat pilotní projekt stanovení pořadí vojáků v roce 2017 zkušebně pouze u dvou nejpočetnějších vojenských hodností (kapitán a rotmistr) se ukázal jako správný. Byla získána řada zkušeností potřebná nejen pro organizační zabezpečení budoucího standardního postupu, ale i pro vlastní hodnocení.

Vyhodnocení získaných zkušeností probíhá. O přijatých závěrech budou informovány nejen služební orgány, ale na stránkách A reportu i vojenská veřejnost.

Text: Milan Kovařík, foto: autor a Vladimír Marek

Hledání radioaktivní jehly v kupce sena

ARM17

Ve Švýcarsku se uskutečnilo čtrnáctidenní mezinárodní cvičení s cílem sladění mezinárodní spolupráce v oblasti leteckého monitorování radiační situace. Tohoto cvičení se zúčastnil jeden tým z České republiky, dva týmy ze Švýcarska, dva týmy z Německa a jeden tým z Francie. Pořadatelská strana si pro všechny týmy připravila několik náročných odborných úkolů. Základnou pro cvičení se stalo vojenské letiště Dübendorf na okraji města Züriech.

Oba švýcarské týmy využívaly vojenský vrtulník Eurocopter AS-322 Super Puma s vojenskou posádkou. Oba německé týmy disponovaly policejními vrtulníky EC-135 a byly složeny z policejních posádek s civilním expertem na palubě. Francouzský tým byl jako jediný ryze civilní, s vrtulníkem Eurocopter AS-355 Écureuil 2, a měl svůj detekční systém umístěn v koších nad ližinami vně vrtulníku. Vrtulník Mi-17 českého leteckého monitorovacího týmu byl největším a zároveň nejsledovanějším strojem a v mnohém překonával své o generace mladší soupeře. Tento typ vrtulníku je k vidění na západ od nás velmi vzácně. Detekční systémy všech týmů byly srovnatelné – všechny na bázi scintilačního detektoru s přibližně stejným objemem detekčních krystalů. Práce týmů se tak lišila především ve vlastním provedení leteckého monitorování a ve vyhodnocení naměřených dat.

Spolupráce se SÚRO

Český tým byl složen z 11 osob. Organizaci cvičení za českou stranu a předběžné vyhodnocení výsledků řešili příslušníci 314. centra výstrahy zbraní hromadného

ničení v Hostivici: kpt. Kateřina Valterová a npor. Jiří Komárek. Za detailní vyhodnocení dat a jejich prezentaci byli zodpovědní specialisté od SÚRO (Státní ústav radiační ochrany): Lubomír Gryc, Irena Češpírová, Aleš Froňka, Jan Helebrant a Marcel Ohera. Vrtulník se čtyřčlennou posádkou poskytla 24. základna dopravního letectva Praha-Kbely, její součástí byli piloti mjr. Zdeněk Heuschneider a kpt. Ján Lehet, a dále dva palubní technici prap. Michal Sajfert a prap. Petr Hála. Organizátor si pro všechny týmy připravil velmi náročné odborné úkoly, jejichž obtížnost byla umocněná charakterem terénu Švýcarska, který byl pro posádky vrtulníků výzvou sám o sobě, a při tom byl na ně zároveň kladen požadavek na přesnost letu dle parametrů monitorování. Všechny posádky prokázaly vysokou profesionalitu a um v náročném a zcela neznámém terénu v oblasti vytyčené Bodamským a Jüryšským jezerem a hranicí s Rakouskem.

Dva zářiče

Největším úkolem společným pro všechny týmy bylo nalezení dvou silných zářičů na cvičném polygonu o rozloze téměř 2 500 km², což odpovídá 7% rozlohy Švýcarska. Ke splnění tohoto úkolu bylo nutné prozkoumat celou oblast, zároveň nalézt oba zářiče a to vše za jediný den. Posádky byly omezeny operační výdrží svého vrtulníku ve vzduchu a dovozenými časovými okny pro provedení samotných letů, do kterých bylo nutné započítat čas nutný k dotankování a přelety mezi polygonem a letištěm. Toto vše muselo být podřízeno bezpečnosti letů. Obrovskou výhodou českého vrtulníku (Mi-17) bylo, že dopolední i odpolední letové

okno mohl využít bez nutnosti dotankování, a zároveň s dostatečně hustou sítí pokrytí celého českého výseku polygonu. Český tým objevil jeden ze zářičů již na první lince monitorování, k jeho odhalení a nahlášení souřadnic došlo ihned na palubě vrtulníku. Druhý zářič se nacházel v oblasti zodpovědnosti jednoho z německých týmů a i ten byl nakonec včas nalezen. Největší úkol cvičení byl díky spolupráci všech týmů splněn beze zbytku. Únava ve tvářích pilotů byla jasně znatelná, pro specialisty na zemi však práce zdaleka neskončila, a pokračovala náročným vyhodnocením naměřených dat a poskytnutí výstupu ve standardizované formě tak, aby data všech týmů byla čitelná stejným způsobem.

Náročné stoupání

Druhým velkým úkolem bylo monitorování stejného, ale nesrovnatelně menšího polygonu postupně všemi týmy. Výzvou tohoto úkolu byl tak náročný terén, jaký si lze jen představit – ostré hřebeny a vrcholky hor tyčící se nad hlubokými průrvami. Ani meteorologické podmínky pro tento úkol zdaleka nebyly ideální – turbulentní vítr prudce měnící směr a rychlost kolem horských hřebenů, který byl doplněn mraky pohyblivými se nejen v údolích. I toto extrémní létání však všechny posádky bezpečně zvládly, a mohlo tak dojít k porovnání dat z oblasti, která byla Švýcarskem uvažována jako potenciální oblast vhodná k těžbě uranu. Třetím úkolem byla jedna 60 km dlouhá linka procházející přes všechny terénní scenérie, které Švýcarsko může nabídnout, od nížin, jezer a lesů po náročný vysokohorský terén. Cílem bylo porovnání přesnosti pilotáže a reálných výkonových parametrů jednotlivých vrtulníků, neboť poslední úsek linky představoval stoupání podél strmé horské stěny s převýšením

přes 800 metrů až do nadmořské výšky kolem 2 200 metrů. I tady se opět ukázala přednost vrtulníku českého týmu, který díky vysoce výkonným motorům uvedené stoupání zvládl jako jediný bez nutnosti pomocných manévřů.

Dlouhá a náročná příprava

Organizace ze strany pořadatelské země byla po celou dobu na velmi vysoké úrovni. Švýcarská strana ochotně zajišťovala veškerý potřebný komfort pro zúčastněné týmy, od paliva (hradilo jej Švýcarsko), přes konferenční místnosti, dopravu po letišti až po společenský večer či exkurzi do centra Züriechu. Cvičení bylo široce medializováno a veřejnost byla o rozsahu a charakteru informována celé měsíce před samotným začátkem. Pro české specialisty

to byla jedinečná příležitost, i s ohledem na geografické podmínky. Monitorování probíhalo v neznámé a terénně velice náročné oblasti. Výsledky a postupy byly porovnávány s monitorovacími skupinami několika států a přesnost našeho měření se ukázala jako více než dostatečná i na mezinárodním poli. Organizace za českou stranu v žádném případě nebyla snadná – přípravy na cvičení byly zahájeny již v září 2016. Jelikož Švýcarsko není členem EU ani NATO, bylo nutné v dostatečném předstihu zajistit různá povolení pro přelety hranic, výjimku pro odpovídač vrtulníku či radiové spojení splňující nové mezinárodní standardy pro radiovou komunikaci. Úspěch českého týmu ukázal, že letecká monitorovací skupina ve složení AČR a SÚRO je schopná plnit nejnáročnější úkoly monitorování radiační situace a její výsledky jsou srovnatelné s monitorovacími skupinami zahraničních států.

Elitní klub

V neposlední řadě se český tým zařadil do velice prestižního a úzkého klubu monitorovacích skupin schopných plnit úkoly na mezinárodní úrovni při zjišťování následků potenciálních radiačních událostí, které by v žádném případě nerespektovaly hranice evropských států. „Česká letecká monitorovací skupina ve složení Armáda ČR a SÚRO je schopná plnit nejnáročnější úkoly monitorování radiační situace a její výsledky jsou srovnatelné s monitorovacími skupinami zahraničních států. V mnohém naše partnery i překonáváme, zejména s ohledem na využití potenciálu vrtulníku Mi-17 z kbelské základny;“ uvedl ke cvičení nadporučík Jiří Komárek.

Text: Michal Voska, npor. Jiří Komárek,
foto: archiv cvičení

Česko-Slovenská spolupráce Vojenské policie

Ochránce 2017

Vzájemná spolupráce obou stran začala už v roce 2015 při cvičení, jehož cílem byla důkladná příprava ochránců na předsednictví Slovenska v Radě Evropské unie. Díky efektivitě se cvičení opakovalo i o rok později. Letos se poprvé přesunulo ze Slovenska na naše území. Pro obě strany se tak naskytla příležitost porovnání jednotlivých postupů, ale rovněž i rozdílných zbraní.

Osobní ochránce obou států čekalo celkem pět náročných dní. Během toho prvního byla slovenským kolegům za účasti velitele Velitelství ochranné služby Vojenské policie Praha plukovníka gšt. Jiřího Ročka představena činnost celého útvaru a zejména činnost a úkoly Oddělení doprovodů (dříve Oddělení ochrany a doprovodů pozn.). Poté následoval podrobný rozbor mezinárodní, evropské i státní legislativy týkající se zajišťování bezpečnosti osob a teoreticky byly vyhodnocovány četné taktické situace. Závěrem prvního dne se příslušníci slovenské Vojenské policie podrobně seznámili s technikou, výstrojí, výzbrojí a speciálními technickými prostředky používanými k zajištění bezpečnosti osob v České republice.

Tvrdý dril

Další dny byly plné drilu. Vojenští policisté procvičovali taktiku ochrany chráněné

osoby v pěších formacích. Přesné zaujetí pozic pro dokonalé zvládnutí situace bylo samozřejmostí, leč i zde je třeba neustálý trénink. Situace se přizpůsobuje prostředí, ve kterém se chráněná osoba vyskytuje. Je samozřejmě rozdíl, pokud jde o nevěřejná setkání, kdy ochránce rekonstruuje prostředí a předem jsou zkontrolovány prostory, než když jde o akci na veřejnosti. Ta pochopitelně obnáší značná rizika a na ochránce klade ty nejvyšší nároky. I proto byl dril obou týmů značný. Na chyby není prostor. Nelze do detailu popisovat jednotlivé formace a úkony spjaté s ochranou osob, ale lze jednotlivé situace přirovnat k šachové partii, kdy každý z hráčů musí myslet více tahů dopředu a nepřemýšlet pouze nad jedním okamžikem.

Ostrá munice

Prvotní nácvik byl vždy prováděn „na sucho“, tedy postup byl drilován bez ostré

munice, následně již vše s tou ostrou. Rozehra začínala rekognoskací terénu, poté přivedením chráněné osoby. Na formaci zaútočil protivník útočnou puškou (byla simulována určením směru útoku, tedy místa, ze kterého přicházel), tedy masivní silou. Střelba byla ihned opěťována a za užití krycí střelby je chráněncem rychle odveden z místa konfliktu. V tento okamžik je důležitá důvěra mezi ochráncem a chráněnou osobou. Při útoku není čas na omlouvání se, přemýšlení nad vykáním či tykáním, nebo nad roztrženým sakem. Prvotní je život a vše

A fakta

Velitelství ochranné služby Vojenské policie je organizačním útvarem Vojenské policie pro řízení a výkon policejní ochrany v rozsahu vymezeném zákonem o Vojenské policii. Zejména zajišťuje policejní ochranu určených vojenských objektů, vojenského materiálu a ostatního majetku státu, s nímž přísluší hospodařit Ministerstvu obrany, ochranu a doprovod ministra obrany a jím určených osob a ochranu vyčleněných vojenských dopravních letadel pro přepravu ústavních činitelů a vojenských objektů určených pro odbavení a prostor určených ke vzletu a přistání vojenských dopravních letadel

ostatní se odsouvá na druhou kolej. Každý z týmu musí být nejen bezvadný střelec, ale i zdravotník a tak trochu psycholog. Pro kolegy ze Slovenska šlo o známé postupy, ale rozličné zbraně.

Rozdílné zbraně

Pistole Glock je ve světě hojně zastoupena. Je využívána u nás, na Slovensku, ale i takřkajíc na celém světě pro svoji spolehlivost a odolnost. Pro Slováky tak nešlo o žádnou novinku a obsluha této pistole, včetně střelby s tlumičem byla samozřejmostí a prakticky pudová. Kdežto samopal HecklerKoch MP7 je novinkou, se kterou bylo třeba se důkladně seznámit. Tato lehce skrytá zbraň představuje masivní odpověď na již ne zcela vyhovující samopal HecklerKoch MP5 (využívá pistolovou ráži 9 mm Luger), díky používané munici ráže 4,6x30 mm. Účinně likviduje živou sílu a poradí si i s kevlarovou vestou či přilbou.

Bezvadné ovládání vozů

Po sladění a nadřilování střelby, včetně taktických prvků a přesunů, následovala řídicí příprava zaměřená na zdokonalování ovládání vozidel za krizových podmínek, například reakce kolony s chráněnou osobou při napadení. Zde samozřejmě nebylo možné použít ostrou munici a celý incident tak byl pouze demonstrován tak, jak by vypadal při skutečném útoku. V první fázi bylo třeba zvládnout ovládání vozu Škoda Superb a těžké Toyota Land Cruiser jak při pomalých manévrech, tak při rychlostech atakujících i stopadesátikilometrovou rychlost. Zejména ovládání těžké Toyota, která se pochopitelně chová zcela jinak než Superb, prověřila dokonalost výcviku jednotlivých účastníků. Nácvik byl prováděn na letištní ploše, tudíž zde byl dostatek prostoru pro manévrování, ale i akceleraci a prudké brzdění. Většina manévrů byla prováděna na samém limitu konstrukce jednotlivých

o vozu nemluvě. Samozřejmě v případě skutečného napadení by se na poškození vozu příliš nehledělo, podstatné by bylo dostat se urychleně do bezpečí. Útoky v městské zástavbě či v celkově zúženém prostoru znesnadňujícím manévrovatelnost jsou velice rizikové a obě strany, tedy my i Slováci, na jejich přípravu klademe velký důraz. Kromě přesné jízdy mezi kužely a rychlosti bylo třeba reagovat i na útočníky, v tomto případě na figuranta, který vedl palbu zpoza krytu na projíždějící vozy. První vůz s chráněnou osobou okamžitě reaguje úhybným manévrem, z druhého je vedena krycí palba s cílem zneškodnit agresora, či i být krytím pro ujíždějící vůz s chráněncem.

Vyhodnocení

Závěrečný, pátý den patřil vyhodnocení cvičení Ochránce 2017 oběma zúčastněnými stranami. Pro profesionály na obou stranách jde o skvělou ukázkou spolupráce. Jak dodal i jeden z účastníků ze Slovenska: „Naše země jsou sice rozdělené, ale jsme jedním národem a vždy k sobě budeme mít blízko,“ což přesně vystihlo atmosféru předchozích let a současný výcvik v České republice. Plukovník gšt. Jiří Roček ve svém shrnutí zmínil především potřebu předávání zkušeností. „Interoperabilita mezi českou a slovenskou Vojenskou policií je pro všechny obrovským přínosem. Nejeфективnějším výcvikem totiž není nic jiného než

vozů. Jízda v koloně znamenala prakticky nárazník na nárazníku i při vyšších rychlostech a manévrech mezi kužely.

V městské zástavbě

Dopravní kužel byl vítaným pomocníkem při náročném výcviku. Jedno z mnoha rozmístění znamenalo přijet až na doraz ke kuželu, následně rychle vycouvat do vymezeného prostoru, jízdu vpřed, opětovně prudké couvání a následné vyjetí ven. To vše bez zvrhnutí či poškození jedině překážky,

předávání osobních zkušeností. Bude naší snahou, aby cvičení Ochránce mělo svá pokračování,“ uvedl. Příští ročník se můžeme těšit opět na naše působení na Slovensku, přičemž účastníci z řad Vojenské policie se pravidelně setkávají i na cvičeních mezinárodního charakteru (např. Anakonda) a při zajištění ochrany a doprovodu představitelů jednotlivých zemí, včetně nejvyššího vedení NATO, ke kterým patří Jens Stoltenberg, generál Petr Pavel a další.

Text a foto: Michal Voska

Francouzské Landivisiau hostilo další ročník prestižního mezinárodního cvičení

NATO Tiger Meet

Účast 13 členských a partnerských států NATO s 53 letouny a 15 vrtulníky, ale také soutěž o nejlepší kamufláž. Tak vypadal letošní ročník, kterého se za 21. základnu taktického letectva Čáslav účastnilo celkem 30 vojáků, primárně pilotů a techniků 211. taktické letky se 4 letouny JAS-39 Gripen a 2 příslušníci 26. pluku velení, řízení a průzkumu ze Staré Boleslavi.

Během cvičení se v dopoledních hodinách létají mise podle komplexního scénáře za koordinace všech cvičících (tzv. Composite Air Operations – COMAO), do kterých se zapojilo několik desítek kusů letecké techniky, námořní fregaty a jednotek speciálních sil. V odpoledních hodinách poté dle programu cvičení následují mise, se zaměřením na manévrový vzdušný boj a na úkoly přímé letecké podpory. Hlavním úkolem

211. taktické letky je ostraha vzdušného prostoru České republiky, k tomu směřuje již dlouhou dobu výcvik pilotního personálu. „Máme vlastní taktiku vedení manévrových vzdušných bojů. Její efektivitu můžeme na cvičení vyzkoušet proti různým typům letecké techniky s rozdílnou výzbrojí. Získáváme tak cenné poznatky a zkušenosti, které můžeme v budoucnu využít,“ vysvětlil smysl cvičení podplukovník Jaroslav

Tomaňa, velitel českého uskupení a zároveň velitel čáslavské 211. taktické letky.

Předností jsou rozměry

Létající týmy jsou rozděleny do dvou skupin, modré a červené. První tým představuje koaliční síly, jejichž cílem je porazit nepřátelskou skupinu červených. Role se během cvičení pochopitelně střídají. Piloty letounů JAS-39 Gripen po příjezdu na letiště vždy čekalo standardní plánování dopoledního letu, během něhož se procvičují vzdušné souboje. Příprava zahrnovala například informace o meteorologických podmínkách nebo stavu dráhy a v tomto ohledu se neliší od přípravy doma v ČR. Odlišné je až plánování typu mise, konzultace o specifikách cizích letadel a jejich rizicích. „Každý letoun

má své silné a slabší stránky, které musíme při vzdušném manévrovém boji využít v náš prospěch,“ prozrazuje jeden z českých stíhačů a dodává: „Máme svou vlastní taktiku vedení boje a v závislosti na technických specifikacích stroje protivníka vybíráme tu nejvhodnější.“ Přednostmi letounu JAS-39 Gripen jsou kromě jeho vysoké manévrovatelnosti také rozměry. „Letoun je v porovnání s ostatními stroji čtvrté generace znatelně menší, protivník nás proto zpravidla zpozoruje později než my jeho. Mezi další přednosti patří výkonný radar, jenž umožňuje detekci cílů na velkou vzdálenost v kombinaci s rušičem, který dle dosavadních výsledků způsobuje nemalé problémy ostatním letounům,“ chválí stíhačku zkušený čáslavský pilot.

Příprava stroje před letem

Než pilot sedne do kokpitu, musí technici letoun připravit. Kontrolují stav antén, překryt kabiny, podvozek, tlak v pneumatikách, množství provozních kapalin, magnetické zátky v motoru, množství hydraulické kapaliny, doplňuje se palivo, upravuje konfigurace letadla (např. počet přidavných nádrží), odjišťuje se sedačka, kontroluje množství kyslíku a stroj se prohlíží i zvenku. Celý tento proces zabere dvě hodiny. Po poslední a zevrubné prohlídce už nic nebrání předat letoun pilotovi, který nahodí motor a komunikuje s technikem kvůli kontrole funkčnosti všech systémů a motoru. Technik odjistí zbraně a navede stroj na vzletovou dráhu. Během následujících hodin už může přát kolegovi pouze úspěch v soubojích. „Během jedné letové mise svedeme několik vzdušných soubojů a pak počítáme skóre,“ usmívá se český pilot. „Dopolední tzv. Shadow Waves, tedy mise zaměřené na vzdušné souboje, jsou díky menšímu počtu letadel kratší, letová akce trvá zhruba hodinu. Avšak během této hodiny se dokážeme až čtyřikrát zavázat do vzdušného souboje s letouny oponenta,“ prozrazuje velitel čáslavského uskupení podplukovník Jaroslav Tomaňa. Lety mají především výukový charakter a vždy se dodržuje připravený plán. Domlouvá se ale i ten záložní, to pokud se změní bojová situace a jeden z taktické dvojice je vyhodnocen jako sestřelený. Během cvičení čeští stíhači absolvovali celkem 46 letů, ve vzduchu strávili více než 65 hodin.

Doprovodný program

Součástí cvičení jsou také různé doprovodné programy jako např. soutěž o nejlepší kamufláž letounu s tygřím motivem. V letošním roce zdobil český vlajkový letoun JAS-39 Gripen motiv s příznačným názvem „Wildcat“, kde je částečně překrytá tvář topmodelky a herečky Simony Krainové stylizovaná do podoby tygřice. Její tygří oči pak zdobí také vodorovné řídicí plochy. Tato kamufláž získala krásné druhé, či chcete-li stříbrné místo. Nejlepší kamufláž byla letos letci přisouzena bílému letounu Rafale M s černými tygřími pruhy z Flottille 11F francouzského námořnictva. Pro naši letku nejde o první cenu za kamufláž. Druhé místo už čeští letci získali jednou v roce 2013. Taktéž v minulém roce zaujal vrtulník Mi-35/24V trupového čísla 3366 patřící pod 221. vrtulníkovou letku 22. základny vrtulníkového letectva Náměšť nad Oslavou. V případě pronajatých Gripenů ve službách českých vzdušných sil však nejde o malbu, ale o speciální samolepicí fólie, na jejichž pořízení se většinou letci v minulosti skládali. V posledních letech náklady na polep stroje elitní letky hradí výrobce letounů Saab. Stíhači na rozdíl od kolegů s vrtulníky nemohou nechat pomalovat celý stroj. Dalším omezením jsou pak předpisy, které jasně stanovují, jak má být umístěn výstavní znak ČR na ocasní ploše letounu.

Desáté vítězství Belgičanů

Za splnění dílčích misí, ale i dalších doplňkových disciplín, jako jsou například sportovní hry nebo společenské vystupování, získávali letci body.

Soutěží se obvykle v pěti rozličných disciplínách. Nejdůležitější a nejvíce hodnocenou je kategorie „nejlépe létající letka“. Tygří „image“ je porovnávána v soutěži o nejlepší ústroj a originální ztvárnění tygřích symbolů. Svůj důvtip i smysl pro humor musí pak letky prokázat při dovednostní soutěži a fyzickou zdatnost zase během tygřích sportovních her. Nejlepší letka, která sesbírá nejvíce bodů, získá unikátní sošku stříbrného tygra „Silver Tiger Trophy“. Tu letos získala, stejně jako loni, 31. tygří letka z belgického Kleine Brogel. V dosavadní dlouhé historii tygřích srazů už po desáté. Elitní belgická letka s letouny F-16 byla od roku 2007 do roku 2014 nasazena například v Afghánistánu. Na kontě má i několik bojových misí nad Libyí a z posledních měsíců také nad Sýrií a Irákem.

Text: Michal Voska, foto: LtCol. Uli Metternich, kpt. Tomáš Maruščák

A fakta

NATO TIGER ASOCIATION – Asociace tygřích letek států NATO

Poprvé se letecké jednotky NATO, které mají ve svém znaku tygra nebo jinou velkou kočkovitou šelmu, setkaly v létě roku 1961 na základně britského královského letectva RAF Woodbridge, hostitelskou letkou byla tehdejší 79. stíhací letka americké armády. Důvodem jejich setkávání se stala snaha společně procvičit nové způsoby leteckých manévrů, výměna zkušeností a ukázka strojů. Čáslavská 211. taktická letka se stala v roce 1991 čestným členem, plnohodnotným se stala v roce 2010. V témže roce vyhrála tzv. Silver Tiger Trophy, která je tradičně udělována nejlepší jednotce na cvičení. V roce 2013 se čáslavská tygří letka umístila na druhém místě v soutěži o nejlepší kamufláž.

Zaujalo nás v poslední době

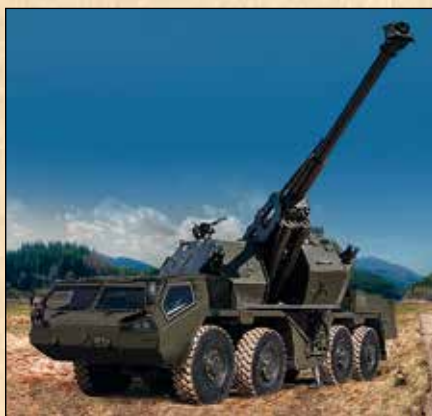

Koncem června se ve Rtni v Podkrkonoší uskutečnilo poslední rozloučení s plukovníkem Pavlem Švecem, účastníkem bojů při osvobození naší vlasti a následně pilotem dopravního letectva v Praze – Kbělicích. Po nespravedlivém propuštění z armády v 70. letech se o dvacet let později zapojil do práce Vojenského sdružení letců a velmi aktivně působil i v hradecké organizaci Svazu letců České republiky. Plukovník Švec byl posledním žijícím pamětníkem Ostravské operace ve druhé světové válce a v jeho osobě odešla další z osobností, jejíž statečnost, moudrost a odvaha je vzorem pro další generace.

Ve druhé polovině července navštívili v rámci spolupráce CLIMS (Stýčný výbor vojenských sociálních organizací) zařízení VOLAREZY příslušníci španělských ozbrojených sil. Dvě skupiny (vojenské námořnictvo a letectvo v počtu sedmdesáti osob) ocenily vysokou úroveň poskytovaných služeb VOLAREZY i péči, která jim byla po celou dobu poskytována. Během desetidenního pobytu v Čechách navštívili španělští vojáci nejvýznamnější pamětihodnosti Prahy, západočeského „lázeňského trojúhelníku“ a Českého Krumlova. Zavítali i na hrad Loket. V Praze se navíc projeli historickou tramvají a zúčastnili se večerní plavby po Vltavě.

Vláda na své červencové schůzi projednala modernizaci samohybných houfnic DANA a pořízení přenosných protiletadlových kompletů RBS-70NG. V průběhu tří let projde modernizací 33 houfnic umístěných na podvozku nákladního automobilu Tatra 815, které jsou ve výzbroji 13. dělostřeleckého pluku Jince.

Nezapomínáme na Tebe, Davide! Tak znělo motto dvoudenního víceboje pěchoty, které pod názvem Memorál Davida Beneše připravili příslušníci 41. mechanizovaného praporu v Žatci pro vojáky z celé české armády. Nevšední závod se konal 12. a 13. července a připomněl tak pěti hrdinů, kteří se v roce 2014 stali oběťmi útoku sebevražděného atentátníka v afghánské provincii Parwan na českou patrolu.

Vojáci 8. strážní rotý předali afghánským žákům sešity, které věnovala nezisková organizace Lemniskáta za přispění Výboru dobré vůle Nadace Olgy Havlové. Dar v podobě osmi set sad ručně vyrobených sešitů, které obsahovaly velké i malé zápisníky, vystačí studentům na celý rok. Velitel 8. strážní rotý ve spolupráci se specialistou CIMIC vytipovali školy v prostoru nasazení, které danou pomoc potřebují nejvíce. Vybrali školy v obcích Sayadan a Chobakhshi. Každou z nich navštěvuje přibližně 400 dětí z několika blízkých vesnic.

Poslanecká sněmovna na červencové schůzi schválila působení českých vojáků v rámci tzv. alianční předem nastavené přítomnosti v Polsku a pobaltských zemích. Do Pobaltí tak bude moci být vysláno až 290 vojáků. V této oblasti zde čeští vojáci už plnili úkoly ochrany vzdušného prostoru Air Policing, podílili se na činnosti NFIU a účastní se tu aliančních cvičení. Naše rota zde také letos zahájila společnou výcvikovou aktivitu zemí V4 a baltských států cvičením Training Bridge v Litvě.

Vysocí představitelé Afghánské islámské republiky a velení Afghánských vzdušných sil v čele s generálem Muhammadem Masumem ocenili příslušníky 21. leteckého poradního týmu (21. AAT) za vynikající spolupráci v oblasti výcviku prezidentské letky. Výcvik byl zaměřen především na taktickou činnost palubních střelců vrtulníků typu Mi-17 prezidentské ochrany.

Čeští vojáci se v červenci v Maďarsku zúčastnili mezinárodního cvičení Brave Warrior 2017. Je to největší společné cvičení zemí V4 a partnerů v letošním roce. Koná se v maďarském vojenském prostoru Várpalota poblíž města Veszprém. Do cvičení se zapojili i čeští vojáci 74. lehkého motorizovaného praporu z Bučovic. Tématem cvičení je mezinárodní brigádní úkolové uskupení jednotek NATO a V4 při procvičování procesu RSOMI, což znamená přijetí jednotek na vlastním území a jejich příprava pro nadcházející operaci, kterou má být ochrana území celistvosti a suverenity jedné ze členských zemí Aliance. Česká jednotka, která je součástí mezinárodní rot, sevíčuje postupy, aby byla schopna plnit všechny úkoly nadcházející operace, jako nacvičení přesunů, činnosti krycích sil, zaujetí a vedení obrany.

Náčelník GŠ AČR armádní generál Josef Bečvář se rozloučil s třemi generály, kteří odcházejí v srpnu 2017 na zahraniční pracoviště. Generálporučík František Malenínský zamířil na pozici vojenského představitele ČR při NATO a EU v Bruselu. Na jeho pozici nastoupí generálmajor Aleš Opata, který se do republiky vrací z velitelství SHAPE v belgickém Monsu. Generálmajora Petra Mikulěnku, který míří do Monsu, vystřídá v čele Společného operačního centra MO generálmajor Jiří Verner. Brigádní generál Karel Řehka, stávající ředitel Ředitelství speciálních sil MO, je vyslán na nově vznikající pozici zástupce velitele Mnohonárodní divize severovýchod v polském Elblagu. V pozici ředitele Ředitelství speciálních sil MO ho nahradí plukovník gšt. Pavel Kolář.

Vojenský klub Praha připravil koncem června 2017 prezentaci české kuchyně pro výroční recepci předsedy vojenského výboru NATO v bruselském Prague House. Recepce pro vrchní představitele NATO a EU se zúčastnilo 120 hostů a všechen inventář, suroviny a potraviny musely být dodány VLRZ, samozřejmě za dodržení nejen hygienických, ale i bezpečnostních podmínek. I přes vzdálenost 900 km se s touto logistickou záležitostí členové týmu Vojenského klubu Praha úspěšně vypořádali a recepce byla předsedou Vojenského výboru NATO armádním generálem Petrem Pavlem na vteřinu přesně zahájena.

Náčelník VP brigádní generál Pavel Kříž se setkal se zástupci Vojenské kanceláře amerického velvyslanectví plukovníkem Johnem J. Burgbankem a majorem Markem A. Whitem, kteří v České republice působili poslední tři roky. Díky kanceláři pro obrannou spolupráci vyslanectví Spojených států vysílá Vojenská policie své příslušníky již 20 let do kurzů zaměřených na vyšetřování trestné činnosti, bezpečnosti VIP, uplatňování válečného práva či organizaci zadržovací činnosti v rámci operace, a to jak přímo v USA, tak v ČR.

Památku vojáků, kteří před třemi roky padli v Afghánistánu, uctili příslušníci 8. strážní rotý v Bagrámu střeleckou soutěží. Do soutěže se přihlásilo celkem 18 tříčlenných družstev. Mezi týmy z Bosny a Hercegoviny, Gruzie, Polska, USA a Česka nechyběl ani tým civilních kontraktorů společnosti REED, který se podílí na zabezpečení ochrany základny.

V červenci se v Praze pod záštitou ministra obrany Martina Stropnického konalo jednání zástupců účastnických zemí Globální koalice proti Da'esh, tzv. Islámskému státu. Ministr Stropnický zdůraznil nutnost mezinárodní solidarity při boji s terorismem a podpořil angažmá ČR v této oblasti. Vyzval účastníky k jasnému vymezení dalších operačních potřeb i k celkovému směřování mezinárodního boje proti Da'esh a jeho případným následnickým organizacím.

Rozhovor s ředitelem KVV Praha – Středočeský kraj
plukovníkem gšt. Romanem Tkačíkem

Vážím si těch, kteří se připravují na obranu vlasti

Plukovníka gšt. Romana Tkačíka jsme zastihli na jarní části přípravy 121. pěší roty KVV, která je složena z příslušníků aktivní zálohy AČR a působí při KVV Praha – Středočeský kraj. V době našeho rozhovoru tato příprava vrcholila ochranou hráze Vodního díla Švihov na Želivce.

V poslední době se klade značný důraz na to, aby se armáda dokázala v případě krize rychle rozvinout. To je asi jeden z hlavních úkolů krajských velitelství?

Tohle je skutečně jeden z našich prvořadých úkolů. V okamžiku, kdy by mělo dojít k rozvinutí, je samozřejmě potřebné, aby se naše počty osob navýšily. Na tuto práci se samozřejmě stále, prakticky denně, připravujeme a jsme schopni plnit svou roli i dál, tedy ve chvílích, kdy dochází ke zvyšování stupňů připravenosti, tedy stav ohrožení státu či válečný stav. Na mobilizační činnost máme přímo oddělení obranných příprav. To zpracovává příslušnou dokumentaci.

Daří se vám získávat novou krev do aktivní zálohy, je o tuto službu ve Středočeském kraji vůbec zájem?

Pěší rota aktivní zálohy Středočeského kraje je v této chvíli naplněna na 85 procent. Mám v této chvíli 145 vojáků v aktivní záloze. Musím přiznat, že máme své

povinnosti i k vojákům v záloze, kteří působí u jiných jednotek a v této chvíli jsme překročili už hranici více než dvou set osob aktivní zálohy, které máme v evidenci, povoláváme je na cvičení, vyplácíme náhrady zaměstnavatelům, samotným vojákům, atd.

Mohu potvrdit, že zájem o službu v AZ je mezi Středočechy velký. Od nového roku jsme zahájili více než čtyři sta správních činností, a to ať už na žádosti o přijetí do služebního poměru vojáka z povolání či vojáka AZ.

Z vlastní zkušenosti vím, že vojáci v AZ nechtějí, aby je někdo podceňoval. Chtějí, aby v době cvičení byli na úrovni profesionálů, a mohu potvrdit, že pro to opravdu hodně dělají. Chtějí cvičit, zdokonalovat se, seznamovat se s novými trendy výcviku, přípravy v jednotlivých odbornostech. Hodně nám v tomto směru pomáhá roční partnerský vztah s dělostřelci v Jincích, kteří nám vypomáhají zkušenými instruktory.

Můžete tedy blíže představit jednotku AZ, která působí při KVV?

Když jsem před dvěma lety nastupoval na funkci ředitele KVV v Praze, tak jsem upřímně řečeno netušil, co mohu od vojáků aktivní zálohy očekávat. Po prvních setkáních s nimi jsem byl skutečně mile překvapen. Připomenu aktuální výcvik, který jsme měli minulý týden na Boleticích. Při taktické přípravě jsem nerozeznal, jestli se jedná o profesionála nebo

záložníka. Příslušníci aktivní zálohy jsou si dobře vědomi, že za ten krátký čas musejí dokázat, že nejsou nic méněcenného. Oni vždycky chtějí být lepší než ten profík. To proto, že nechtějí, aby se na ně pohlíželo jako na něco, co není potřeba.

Máme jednotku aktivní zálohy – 121. pěší rotu, která je v současné době naplněna na 85 procent tabulkových míst. Část míst pro AZ mám také přímo na krajském vojenském velitelství ve štábu, kde vykonávají činnost spojenou se zabezpečením odvodního řízení.

Naši vojáci aktivní zálohy jsou lidé, kteří o tuto práci mají opravdový zájem, a já si jich velmi vážím.

Na cvičení Hráz 2017 se dostavilo sto příslušníků pěší roty, to je poměrně vysoký počet. Mnohde tomu tak není a slýchám stížnosti, že vojáky neuvolnili zaměstnavatelé. Jak je tedy tomu u vás?

Musím uvést na pravou míru fakt, že každá ta jednotka AZ si žije vlastním životem. Je to tým, který je nějakým způsobem v neustálém kontaktu, má své webové stránky, facebook. Příslušníci AZ mají svou vlastní náborovou činnost, jsou schopni přesvědčit lidi, že se nejedná o žádný zálesácký spolek, či trempink, že se připravují na obranu České republiky, a že se na té přípravě podílejí. Samozřejmě i u nás máme s některými zaměstnavateli problémy, ale věřím tomu, že v průběhu času i ty pomalu vymizí.

Nakolik je pro vojáky AZ atraktivní jejich příprava? Jak záložníci hodnotí dnešní vedení výcviku?

O tu atraktivnost ani tolik nejde, ale o to přiblížení se co nejvíce realitě. Realnost toho výcviku. Právě v tom prvním týdnu cvičení se připravujeme tak, abychom sladili činnost jednotek, aby došlo k tomu,

prostory. Na objektu, který by zřejmě mohl být v nějaké krizové situaci ohrožen. Příslušníci roty si vyzkoušeli přesun na vzdálenost kolem dvou set kilometrů v civilním sektoru. Tedy tam, kde by nejspíš působili při ohrožení státu. Důraz jsme položili na zpracování dokumentace. Podtrhuji důležitost perfektní velitelské přípravy, ve které se nesmí na nic zapomenout. Proto také uvítám, pokud se zvýší počet týdnů cvičení pro zálohy ze čtyř na šest jak je v návrhu, který už je v těchto dnech v Parlamentu ČR.

Domníváte se, že je současná příprava obyvatel k obraně vlasti – projekt POKOS dostatečný? Co by se, podle vás, dalo v této oblasti ještě zlepšit?

Domnívám se, že POKOS je tou správnou cestou. Osobně jsme se několika těchto příprav zúčastnili na školách. Na území našeho teritoria působnosti se snažíme vyhovět co největšímu počtu požadavků škol na ukázky, na propagaci AČR mezi mládeží. Standardně připravujeme učitelský sbor podle schválených metodik, ale myslím si, že úskalí je pravděpodobně v tom, že je potřeba, aby tahle věc byla chápána shodně u Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy, protože my si tím nevychováme vojáky, my si vychováváme občany. Občan musí mít povědomí o tom, že mimo to, že má spoustu jiných povinností, má i povinnost k obraně státu. Jsem navíc

přesvědčen, že v mladých lidech je potřeba pěstovat pocit národní hrdosti.

Co vás na práci, kterou děláte, baví, a co si myslíte, že by se dalo dělat jinak? Máte čas na nějaké koníčky?

Je docela příjemné, když se u nás zastaví lidé, kteří už nejsou v naší gesci, tedy váleční veteráni, vojenští důchodci a popovídají, zajímají se o současné dění v armádě. Mají pořád vztah k tomu velitelství.

Při nástupu do funkce ředitele KVV si člověk musí uvědomit, že se nejedná jenom o vojenský post, ale že se jedná i o ředitele správního úřadu, což je velice důležité, protože člověk začne ze dne na den jednat s lidmi, kteří jsou třeba z politických špiček na daném teritoriu, protože musí spolupracovat s krajským úřadem. Je to jedna ze základních povinností. Je třeba tedy brát v potaz vše, co souvisí se státní správou a na to si je třeba po přechodu z čistě vojenského prostředí zvyknout a respektovat to. V našem případě je spolupráce s Krajským úřadem Středočeského kraje na velmi dobré úrovni.

Většina pietních aktů je o sobotách a nedělích, tak se přiznám, že na koníčky moc času nezbývá, ale i tak se snažím tu a tam věnovat motosportu a vrátit dceri, že nejsem doma asi tak často jako ostatní tátové.

Text a foto: Miroslav Šindelář

Inzerce

CENTRUM PODPORY SPECIÁLNÍCH SIL

VÝBĚROVÉ ŘÍZENÍ

4. 9. - 8. 9. 2017 2. 10. - 6. 10. 2017

#CPSSrespects

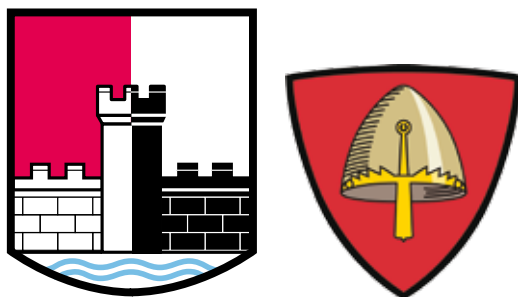
Podrobné informace: <http://respects.cz/CPSS/indexCPSS.html>

Představujeme krajská vojenská velitelství

KVV Praha – Středočeský kraj a pěší rota AZ

V hlavním městě Praze se nacházejí dvě krajská vojenská velitelství. To, které řídí plukovník gšt. Roman Tkačík, má své teritorium působnosti na území Středočeského kraje. Krajské vojenské velitelství Praha – Středočeský kraj vzniklo dnem 1. ledna 2005 na základě zákona č. 585/2004 Sb., o branné povinnosti a jejím zajišťování (branný zákon), ve znění pozdějších předpisů, a dalších souvisejících zákonů jako vojenský správní úřad.

V čele krajského vojenského velitelství je voják z povolání a o jeho služebním zařazení rozhoduje ministr obrany. Vykonal státní správu podle výše citovaného zákona.

Jeho místní příslušnost se řídí místem trvalého pobytu fyzických osob nebo sídlem právnických osob. Územním obvodem KVV Praha je území Středočeského kraje se sídlem v Praze. Jako vojenský orgán současně plní úkoly obrany státu.

Administrativně se Středočeský kraj člení na 26 územně samosprávných celků – obce s rozšířenou působností. Je zde 55 obcí s pověřeným obecním úřadem, z územního hlediska se Středočeský kraj dělí na 12 okresů.

„Krajské vojenské velitelství je správním úřadem a vykonává správní činnost ve směru k občanům České republiky, a to především vůči vojákům v záloze. V návaznosti na to vykonává i činnost související s převzetím branné povinnosti. Tedy při nástupu nových vojáků z povolání či aktivní zálohy. Rozhodnutím ředitele KVV se člověk správním aktem dostává do armády, potažmo do zálohy.

Jsme zodpovědní za vojenskou evidenci. Ve chvíli, kdy voják z povolání odchází do zálohy, přechází jeho spis k nám a my se o něj staráme, aktualizujeme ho až do doby, než mu skončí branná povinnost. Potom spis putuje do archivu. Dále je KVV zodpovědné za působnost vymáhání pohledávek Ministerstva obrany vůči občanům, kteří mají trvalý pobyt na území kraje.

KVV je útvar, který je logisticky soběstačný, tedy s nákladovým střediskem. Ředitel pražského KVV je členem bezpečnostní rady Středočeského kraje, z čehož plyne, že máme velmi úzkou spolupráci s krajským úřadem, s jeho oddělením krizového řízení. S nimi koordinujeme i veškerá cvičení tak, aby docházelo k provázanosti jednotlivých činností mezi armádou a Integrovaným záchranným systémem ČR. Z dalších činností nelze zapomenout na prezentaci Armády ČR na veřejnosti a účast na pietních

aktech. Paleta obsahu práce velitelství je velmi široká, ale tohle je asi to nejdůležitější,” uvedl plukovník gšt. Roman Tkačík.

Aktivní záloha Středočeského kraje cvičila ochranu vodního díla na Želivce – Hráz 2017

Od neděle 11. do úterního večera 13. června přešla přehrada na Želivce nedařleko obce Hulice na Benešovsku pod zvláštní armádní režim. To proto, že se zde odehrávala hlavní část jarního cvičení 121. pěší roty, která je součástí právě KVV Praha – Středočeský kraj. Aktivní záloha se poprvé ve své historii soustředila na výcvik v civilním prostředí.

„Patříme k jednotkám, které se mohou dlouhodobě chlubit vysokou naplněností

a zřejmě díky dobrému jménu se do našich řad hlásí stále dost žadatelů. Na cvičení se dostavilo rovných sto našich vojáků, což je 85 procent našeho celkového stavu,” uvedl na cvičení Hráz 2017 velitel pěší roty podplukovník Robert Speychal.

Jak známo, novodobá aktivní záloha se začala tvořit při krajských velitelstvích v roce 2004. Jádro 121. pěší roty tvoří vojáci, kteří v ní dobrovolně působí od samého počátku. Na jejich zkušenostech staví nejen ředitel KVV, ale také velitel roty. Pracují v ní lidé, jejichž devizou je, že chtějí cvičit, co nejvíce se zdokonalovat a být nejen na úrovni vojáků profesionálů, ale mnohdy i lepší. Proto vítají, že v Parlamentu už je návrh, aby se doba přípravy vojáků v aktivní záloze zvýšila z dosavadních čtyř týdnů v roce na týdnů šest.

Text a foto: Miroslav Šindelář

Čeští vojenští policisté pomáhají zakládat Vojenskou policii Ukrajině

Poskytneme nejen materiální podporu

Na přelomu května a června proběhlo v ukrajinském Lvově pravidelné jednání podvýboru vojenské policie – Military Police Sub-Committee v rámci Multinational Joint Commission for Defence Reform and Security for the Ukraine.

„Tento program, který slouží k výstavbě ozbrojených sil Ukrajiny, je společným projektem USA a Kanady,” vysvětlil zástupce náčelníka oddělení přípravy a výcviku Hlavního velitelství Vojenské policie major Michal Nový, který se těchto jednání pravidelně účastní. Partnerskými složkami podkomise jsou kromě zástupců VP Kanady, USA a ČR také zástupci Litvy, Velké Británie, Polska, Dánska a Military Police Centre of Excellence (NATO MP COE).

„V roce 2016 na konferenci náčelníků vojenských policií v Belgii požádal kanadský Provost Marshal ostatní náčelníky o to, aby mu byli nápomocni s programem výstavby VP Ukrajiny. Rozhodl jsem se udělat vše pro to, abychom ukrajinským kolegům pomohli,” uvedl náčelník VP brigádní generál Pavel Kříž.

V průběhu tří denního jednání ukrajinští zástupci doložili situaci, strukturu a schopnosti současné vojenské pořádkové služby – Military Law and Order Service (MLOS) Ukrajiny, na jejímž základě má být VP vytvořena. Ve Lvově se diskutovalo o možném zapojení dalších států do výstavby této ukrajinské složky. Při této příležitosti byla naše Vojenská policie opětovně požádána o materiální podporu nově vznikající VP Ukrajiny, o poskytnutí kurzů pro vojenské policisty na území ČR nebo jejich organizaci na území Ukrajiny. Od roku 2018 budou ukrajinští vojenští policisté vytvářet kriminální službu, s čímž je spojena žádost o poskytnutí mentoringu při její výstavbě.

Ve stejném termínu pracoval ve Lvově mentorovací tým VP ČR. Úkolem plukovníka v z. Luboše Bahníka, majora Jana Čermáka (oba z Hlavního velitelství Vojenské policie) a kapitána Martina Haška z Velitelství Vojenské policie Olomouc bylo seznámit tamní autory zákona o VP s filosofií našeho zákona o VP, objasnit vazby do branných a obecně platných zákonů a vyhlášek v právním systému ČR. „Zvláštní pozornost byla věnována především kriminální a dopravní službě,” sdělil major Čermák.

„Práce mentorovacího týmu si velice vážím a rozhodně bych rád rozvíjel další spolupráci s ukrajinskými kolegy. Major Nový se bude i nadále zúčastňovat pracovních jednání MP Sub-Committee, kde probíhá diskuse o možnosti vyslání mentora k podpoře výstavby kriminální služby VP Ukrajiny, případně instruktorů do specializačních kurzů na území Ukrajiny. Jsme připraveni vyslat znovu mentory, aby pomohli kolegům s tvorbou novely zákona,” zdůraznil brigádní generál Kříž.

Podle Luboše Bahníka česká VP tak poskytne nejen účinnou pomoc, ale bude také mít možnost získávat zkušenosti z práce VP Ukrajiny v prostředí permanentního hybridního konfliktu.

Text: mjr. Lenka Haberová, foto: archiv VP

Zástupci VP AČR Luboš Bahník, major Jan Čermák a kapitán Martin Hašek

100. výročí vítězství československých legionářů u Zborova s novým památníkem

Zrekonstruovaná Bratrská mohyla

Ministerstvo obrany ČR zrekonstruovalo památník v Kalynivce, kam byly v roce 1922 přeneseny ostatky legionářů padlých v této bitvě. Na čelo mohyly se vrátila replika původní mosazné pamětní desky, která se ztratila v průběhu druhé světové války. Po sto letech na ní jsou umístěna jména padlých, která doposud chyběla.

Rekonstrukce mohyly se stala výzvou pro architekta Lukáše Hudáka. „Překvapila mě tamní atmosféra. Mohyla od architekta Jaroslava Rösslera působí až mysticky. Možná i proto, že na rozdíl od mnoha podobných památníků ukrývá ostatky bezmála dvou set legionářů, kteří v jejím blízkém okolí položili životy. Zejména proto zachováme duch onoho místa. Dílo mého předchůdce Rösslera nehodlám nijak vylepšovat. Z boku mohyly přibudou ovšem desky se jmény padlých legionářů, takže už nebudou tolik anonymní. Dlužíme jim to,” popsal architekt. Zborovská mohyla symbolizuje podle záměru architekta Rösslera zemljanku – obydlí, v němž legionáři v bojových liniích přebývali. Z úcty k legionářům se architekt Hudák zřekl honoráře za rekonstrukci, díky které by měla mohyla ve Zborově bez oprav vydržet alespoň dalších padesát let.

Text a foto: Michal Voska

Mezinárodní cvičení jednotek pozemní protivzdušné obrany se zaměřilo na integrovanou protivzdušnou obranu NATO

Tobruq Legacy 2017

Během mezinárodního taktického cvičení jednotek pozemní protivzdušné obrany s názvem Tobruq Legacy 2017 byla poprvé v historii ověřena schopnost států NATO aktivovat a efektivně řídit integrovanou protivzdušnou obranu na území několika států současně. Cvičení probíhalo od 10. do 23. července souběžně ve třech evropských zemích – České republice, Litvě a Rumunsku.

Mezinárodní cvičení s podobným zaměřením se konalo potřeť. První ročník proběhl v roce 2015 v České republice, druhý pak o rok později na Slovensku. Pokaždé cvičení řídili vojáci toho státu, ve kterém se výcvik konal. V letošním roce se vedení ujali příslušníci ozbrojených sil USA – 10th Army Air & Missile Defense Command, dislokováného v německém Kaiserslauternu.

„Pod vedením českého, litevského a rumunského velitele byla vytvořena v sektoru odpovědnosti jednotlivých států integrovaná protivzdušná obrana. Řízena byla mezinárodním velitelstvím na území Rumunska, jež spadalo do podřízenosti Velitelství vzdušných sil NATO (Allied Air Command – AIRCOM) v německém Ramsteinu. V průběhu taktického cvičení byla reálně ověřena schopnost integrované protivzdušné a protiraketové obrany vést efektivní bojovou činnost proti jakémukoli vzdušné hrozbě,“ uvedl plukovník Ján Sedláčik, velitel

25. protiletadlového raketového pluku. Právě příslušníci tohoto útvaru se ujali organizace cvičení v České republice.

Češi veleli aliančním jednotkám

Na českém území cvičilo více než pět set vojáků z šesti aliančních států (České republiky, Litvy, Maďarska, Slovenska, Spojeného království a USA). Většina jednotek byla rozmístěna ve vojenském újezdu Hradiště, část vojáků ovšem působila i v prostorech 22. základny vrtulníkového letectva Sedlec, Vícenice u Náměště nad Oslavou a 25. protiletadlového raketového pluku ve Strakonici.

„Jedním z hlavních cílů cvičení bylo zdomakovat činnost jednotek při plnění úkolů pozemní protivzdušné obrany v rámci mnohonárodnostního úkolového uskupení

a zvýšit úroveň interoperability mezi koaličními jednotkami při vedení společné protivzdušné operace,“ řekl náčelník štábu 25. protiletadlového raketového pluku podplukovník Jaroslav Daverný. „Čeští vojáci si dále procvičili schopnost přijmout pod své velení a řídit jednotky pozemní protivzdušné obrany z několika států NATO,“ dodal Daverný, který řídil cvičení v České republice.

Vzdušný prostor nad Doupovskými horami střežilo široké spektrum protiletadlových systémů. Čeští vojáci cvičili

A fakta

Prvního ročníku cvičení Tobruq Legacy v roce 2015 se zúčastnilo pět set vojáků z pěti členských zemí NATO. O rok později to bylo již 1 100 vojáků z osmi aliančních států. Letos se do cvičení zapojilo 2 200 vojáků z deseti zemí (České republiky, Litvy, Lotyšska, Maďarska, Polska, Rumunska, Slovenska, Slovinska, Spojeného království a USA). Na letošním cvičení participovalo i Mnohonárodnostní operační středisko vzdušných sil – CAOC (Combined Air Operations Centre) v německém Uedemu. Během tří let se Tobruq Legacy stalo největším cvičením jednotek pozemní protivzdušné obrany v NATO

i americké bojové vrtulníky AH-64 Apache. K jejich zachycení a sledování používali vojáci různé radarové systémy, kterými jsou vybaveny jednotky pozemní protivzdušné obrany jednotlivých členských států NATO.

Bojové střelby

Společný výcvik aliančních jednotek na českém území završily bojové střelby z protiletadlových raketových kompletů velmi krátkého dosahu. S jejich průběhem i úkoly taktického cvičení, zaměřeného na integrovanou protivzdušnou a protiraketovou obranu střední a východní Evropy, se ve středu 19. července seznámil náčelník Generálního štábu Armády ČR armádní generál Josef Bečvář.

„Myšlenka cvičení Tobruq Legacy vznikla před třemi lety v České republice s cílem procvičit plnění úkolů pozemní protivzdušné obrany v rámci mezinárodních úkolových uskupení a zvýšení interoperability při

s protiletadlovými raketovými komplety RBS-70 a S-10M. Slováci se do cvičení zapojili s protiletadlovými komplety IGLA, Maďaři s komplety MISTRAL a Američané se systémy AVENGER. Litevci používali obdobně jako Češi protiletadlové komplety RBS-70. Na letecké základně u Náměště nad Oslavou pak působila česká jednotka vybavená protiletadlovým raketovým komplexem 2K12 KUB. Protivníka vojákům simulovaly nejen prostředky českých vzdušných sil jako bojové letouny JAS-39 Gripen, L-159 ALCA či vrtulníky Mi-24/35, nýbrž

společném nasazení. Novinkou letošního roku bylo nejen rozšíření cvičení, které se uskutečnilo souběžně v České republice, Litvě a Rumunsku, ale i komplexnost. Znamenalo to zapojit do cvičení proces velení a řízení od aliančních velitelství integrovaného systému protivzdušné a protiraketové obrany NATINAMDS, přes národní stupně CRC a jim podřízená místa velení, až po přidělení cílů jednotlivým palebným prostředkům,“ konstatoval armádní generál Josef Bečvář při návštěvě cvičících jednotek ve vojenském újezdu Hradiště.

Rakety nad Doupovem

Bojových střelb se účastnili Češi, Maďaři, Slováci a Američané. Využili celkem šest typů protiletadlových raketových systémů. Čeští vojáci stříleli z protiletadlových kompletů RBS-70, S-10M a S-2M, Slováci z kompletů IGLA a Maďaři ze systémů MISTRAL. Zapojili se i Američané s komplety AVENGER, kteří vedli střelbu pomocí kuloletu, jenž je součástí tohoto zbraňového systému. Aliančním jednotkám při střelbách ve vojenském újezdu Hradiště veleli Češi.

Spotřebováno bylo přes sedmdesát raket. Vojáci stříleli na nejrůznější typy terčů – speciální světlice, rukáv tažený za dálkově řízeným bezpilotním prostředkem či speciální infrazářič, který se přidává za zmíněný rukáv. Využita byla například i pozemní světla či meteorologický balón.

Řízená střelba ze dvou střelnic

Společné střelby jednotek protivzdušné obrany z několika zemí NATO zažil Vojenský újezd Hradiště poprvé minulý rok v červnu. Letošní novinkou byla řízená střelba, která probíhala ze dvou střelnic současně. Část protiletadlových prostředků působila na terče ze střelnice Březina, druhá pak ze střelnice Mětikalov. „Tuto dovednost jsme dosud v praxi nezkoušeli. Situace, kterou jsme tak simulovali cvičícím jednotkám, mnohem více odpovídá podmínkám

při reálném bojovém nasazení jednotek pozemní protivzdušné obrany,“ sdělil podplukovník Jaroslav Daverný.

Slavnostní tečku za letošním ročníkem mezinárodního cvičení Tobruq Legacy udělal ukázkový den, který se uskutečnil v sobotu 22. července na letecké základně Mihail Kogalniceanu v Rumunsku. Českou republiku zde reprezentoval velitel Vzdušných sil AČR generálmajor Jaromír Šebesta a velitel 25. protiletadlového raketového pluku plukovník Ján Sedláčik.

Text a foto: kpt. Jana Samcová

Nový čáslavský display pilot sbírá významná ocenění v zahraničí

Úspěch v Británii

Od letošního roku je novým českým display pilotem nadzvukového stroje JAS-39 Gripen kapitán Ivo Kardoš z 211. letky 21. základny taktického letectva Čáslav. Poprvé mohli diváci jeho techniku vysoké pilotáže zhlédnout v květnu v rámci čáslavského Dne otevřených dveří. Jeho premiérová zahraniční vystoupení se konala na světově známých leteckých přehlídkách v anglickém Yeoviltonu a následně Fairfordu. Z obou akcí si kapitán Kardoš odnesl nejvyšší ocenění.

„Je mi ctí reprezentovat nejen čáslavskou základnu, ale i vzdušné síly na světových a domácích přehlídkách,“ uvedl po své certifikaci v květnu tohoto roku kapitán Ivo Kardoš. V té době jistě ještě netušil, že během pouhých dvou měsíců se díky svému umu vyšplhá na zahraničních přehlídkách na nejvyšší mety. Konec konců, létání má v krvi. Jde o ostrýho pilota, absolventa Fakulty vojenských technologií v Brně, který po základním výcviku létal na stroji L-39, následně na bitevníku L-159, přičemž i s tímto strojem dosáhl nejvyšší mety v podobě certifikovaného display pilota. Vzdušné síly disponují vždy pouze jedním display pilotem, který je na své pozici zpravidla tři roky, zejména s ohledem na bezpečnost, ale také na posun dalších pilotů na tuto prestižní pozici. Ta klade nejen velké nároky na techniku pilotáže, ale samozřejmě i na piloty samotné a na jejich čas. Většina airshow se totiž koná obvykle o víkendech. Jde tak o rozšíření povinností stíhacího pilota.

Dvě přehlídky, dva úspěchy

Letecký den v Yeoviltonu se konal na začátku července a jednalo se o jubilejní 70. ročník akce pro veřejnost. Více než 40 000 příznivců letecké techniky mělo možnost vidět umění českého pilota ve vzduchu. A porota kapitána Kardoše ocenila trofejí za nejhezčí leteckou ukázkou v kategorii letounů. Následující víkend se na anglické základně ve Fairfordu konala přehlídka pod názvem Royal International Air Tattoo, jedna z největších leteckých přehlídek na světě, na které své umění předvádí více než 200 letounů a s návštěvností kolem 160 000 diváků. Vystupujícím příliš nepřálo počasí, nízká oblačnost a povětrnostní situace komplikovaly podmínky vystupujícím. „Musel jsem zvolit variantu ukázky s nižšími hladinami letu a přizpůsobit ji aktuální meteorologické situaci,“ vysvětluje kapitán Ivo Kardoš. I přes komplikace si však trofej pro nejlepší zahraniční ukázkou nakonec odnesl.

Jasně vítězství

„Již po sobotním programu jsem měl od poroty signály, že český pilot s letounem Gripen je horkým kandidátem na vítězství. V neděli své umění kapitán Kardoš ve vzduchu potvrdil a získal cennou trofej, což si jeho precizně provedené vystoupení jistě zaslouží,“ pronesl velitel Vzdušných sil Armády ČR generálmajor Jaromír Šebesta. Součástí display týmu Vzdušných sil AČR je také dvojice čáslavských pilotů lehkých bitevníků L-159 ALCA. Jejich vystoupení je divácky také velmi atraktivní, a to i z důvodu využití pyrotechnických efektů na zemi. Demonstrace leteckých úderů na pozemní cíle je ukázkou jednoho z hlavních úkolů 212. taktické letky a letounů L-159 ALCA, které jsou předurčeny k podpoře vlastních pozemních jednotek.

Zahraniční premiéra

Svou zahraniční premiéru měl v Anglii také letoun L-159 ALCA s kamufláží legendárního britského letounu Spitfire, který pilotoval za 2. světové války generálporučík František Peřina, patron 212. taktické letky přezdívaný „Generál nebe“. Součástí leteckého dne ve Fairfordu byly také různé doprovodné soutěže pro účastníky. Zástupci pozemního personálu ukázali své schopnosti a projevíli týmového ducha. Čáslavští „alkaři“ si tak odnesli trofej a ocenění „Spirit of the Crew“.

Text: kpt. Tomáš Maruščák, Michal Voska,
foto: kpt. Tomáš Zedník (21. zTL),
prap. Milan Polách (21. zTL), Jan Čadil

Hranický prapor cvičil dosažení operačních schopností

Operace METRO-A

Nejrozsáhlejším cvičením, kterým v průběhu letošního roku projde 71. mechanizovaný prapor „Sibiřský“, nese označení METRO. Na konci června se ve vojenském výcvikovém prostoru Hradiště uskutečnila jeho první část, operace METRO-A 2017, na kterou hranický prapor naváže dalším komplexním polním výcvikem v září. Červnového vyvedení se zúčastnila většina příslušníků a jednotek hranického praporu, doplněných o příslušníky 132. dělostřeleckého oddílu a 74. lehkého motorizovaného praporu. Celkem na 370 vojenských profesionálů s více jak 60 kusy vojenské techniky.

Samotnému vyvedení samozřejmě předcházela plánovací proces a také předchozí výcviky jednotlivců (především nováčků), stejně jako mechanizovaných rot na stupni družstvo ve vojenském výcvikovém prostoru Libavá. Těsně před zahájením cvičení také proběhla v hranických kasárnách pořadová prohlídka s kontrolou techniky i materiálu jednotlivce. Přesun do prostoru výcviku byl následně proveden kombinovaným způsobem. Veškerá pásová technika, terénní automobily UAZ a technika na podvozku vozidel PV3S byla přesunuta po železnici, zatímco nákladní automobily Tatra vyrazily po stanové ose přesunu v délce přes 400 kilometrů ve dvou proudech.

Bez simulování nepřítele

V pondělí 19. června 2017 pak všechny cvičící jednotky nastoupily před řídicího cvičení majora Romana Ondrouška, který operaci METRO-A oficiálně zahájil. Všem cvičícím připomněl hlavní úkoly cvičení, stanovil cíle pro příští dva týdny a zopakoval bezpečnostní opatření, které všichni cvičící musí bezpodmínečně za všech okolností dodržovat. Na rozdíl od nedávného cvičení SCREENER 2017 probíhalo toto vyvedení bez simulování nepřítele. Do operace byl sice zapojen prakticky celý prapor, maximální pozornost ale byla věnována dosažení operačních schopností družstev

druhé a třetí mechanizované roty a také čet minometné baterie útvaru. Hlavním tématem totiž bylo sladění jejich činností a mechanizované jednotky tak v průběhu dvou týdnů procvičily bojové drily při napadení, kontaktu s protivníkem nebo překonávání nebezpečného prostoru, dále činnost družstev při přesunu, útoku i obraně.

Bez ohledu na počasí

Vojáci absolvovali střelby z ručních i lafetovaných zbraní a házení ručních granátů. Své umění zdokonalovali nejen příslušníci rojů, ale i řidiči bojových vozidel pěchoty, jejichž výcvik byl zaměřen na řízení ve složitých terénních podmínkách. Minometná baterie svůj výcvik zaměřila na úroveň čety a věnovala se například činnosti v palebném postavení do zahájení palby, následně vedení palby ze skrytého palebného postavení i vedení palby přímou střelbou. Vyvrcholením operace METRO-A byly bojové střelby mechanizovaných družstev 3. mechanizované roty, které proběhly ve dnech 27. a 28. července, krátce před ukončením komplexního polního výcviku. Nezahálely ale ani podpůrné jednotky praporem logistiky či praporem obvoziště taktéž prověřily svoji schopnost zabezpečení jednotek v reálných polních podmínkách. To vše bez ohledu na proměnlivé počasí, horko nebo déšť. Cvičící se také museli vypořádat s tím, že se nepohybují v důvěrně známém prostředí Libavé, kde zkušenější vojáci znají skoro každý kámen.

Text: kpt. Ladislav Kabát, Michal Voska
foto: npor. Rostislav Stojvůs

A fakta

7. mechanizovaná brigáda „Dukelská“ je bojovou jednotkou, představující rozhodující palebnou a údernou sílu těžkého typu pozemních sil Armády České republiky. Je předurčena k plnění úkolů prevence a reakce na krizové situace v rámci národního i spojeneckého uskupení jak na území České republiky, tak mimo něj. V souladu s platnou legislativou mohou být její příslušníci také nasazeni k plnění úkolů Policie České republiky. V současnosti brigádu společně s jejím velitelstvím tvoří 71. mechanizovaný prapor Hranice, 72. mechanizovaný prapor Práslavice, 73. tankový prapor Práslavice a 74. lehký motorizovaný prapor Bučovice.

Armáda ve Vojenském výcvikovém prostoru Libavá testovala pět bojových vozidel pěchoty

Zvítězí jen jeden

Příprava na pořízení 210 kusů moderních pásových bojových vozidel pěchoty pro Armádu České republiky se přesunula do další fáze. Od začátku června testovali armádní odborníci ve Vojenském výcvikovém prostoru Libavá celkem pět obrněnců od tří výrobců. Zbrojovka BAE Systems zde představila vozidlo CV-90, jak ve verzi s osádkovou, tak i bezosádkovou věží. Německý výrobce PSM přivezl na testování pásové bojové vozidlo Puma, které se v současné době zavádí do výzbroje Bundeswehru a dále levnější a přitom velice modulární variantu vozidla Lynex. A rakousko-španělský výrobce Cooperation Development prezentoval univerzální pásové vozidlo ASCOD.

Vozidla se představila během statické a dynamické ukázky, a to jak střelbou z místa, tak i za pohybu na pohyblivý cíl vzdálený 700 metrů a na pevné cíle ve vzdálenosti 1 200 a 1 800 metrů. Všechny typy bez problémů zvládly nastavené parametry ukázky. Na předvedené výkony se přijel podívat i náčelník Generálního štábu AČR armádní generál Josef Bečvář a náměstek ministra obrany Daniel Koštoval. „Před chvílí jsme byli svědky předvedení schopností bojových vozidel pěchoty, které by mohly v AČR nahradit stávající BVP-2. Posuzováním této techniky se budeme zabývat více než pět týdnů. Musíme vzít v úvahu celou řadu faktorů, ať již se jedná o váhu, výšku, brodivost, překonávání překážek, rozměry

vnitřních prostorů, přepravitelnost, možnost nakládání materiálu atd. Všechny tyto parametry postupně vyhodnotíme. Koncem srpna pak dáme ministerstvu obrany doporučení, které z vozidel nejlépe vyhovuje,” zdůraznil generál Bečvář.

Podle náměstka ministra obrany Daniela Koštovala by minimálně 210 kusů bojových vozidel pěchoty mělo přijít zhruba na 50 miliard korun. „Abychom dostali co nejvyšší kvalitu výrobek za nejvýhodnější cenu, k tomu mimo jiné slouží i toto porovnávání, při kterém si konkurují více výrobců. Resort by měl podepsat kontrakt s vítězem do konce roku 2018. Akvizice by pak mohla být naplněna mezi roky 2020 a 2024.”

„V současné době máme v armádě zhruba 400 kusů BVP-2. Je to technika z let 1982 až 1984. Koncepce výstavby AČR počítá s tím, že musí být nahrazena modernější. Stroje, které jsme zde viděli, mají lepší balistiku, palebné a komunikační systémy. Jsou prostě již někde jinde. Věřím, že se nám je podaří získat. První kusy půjdou na výcvikovou základnu do Vyškova a dále prioritně počítáme s přezbrojením 74. lehkého motorizovaného praporu,” vysvětlil generál Bečvář. „Současná vozidla BVP-2 projdou po stažení z armády základní údržbou a budou uložena na místech k tomu určených. Využijeme je jak pro jednotky aktivní zálohy, tak i pro mobilizační rezervy.”

ASCOD

Je produktem rakousko-španělského výrobce Cooperation Development. Hmotnost prázdného vozidla je do 42 tun. Pohonnou jednotku vozidla tvoří motor MTU 8V 199T20 o výkonu 530 kW, který umožňuje maximální rychlost 70 km v hodině, dojezd 500 km a zrychlení z 0 na 50 km/h za 14 sekund. Maximální hloubka brodění je 1,2 m, boční náklon 30 %, stoupání 60 %, maximální výška kolmé překážky 0,75 m a délka překonávaného příkopu 2 m.

Pásové vozidlo Puma projíždí po skončení střelby v těsné blízkosti tribuny

ASCOD je schopen překonávat brodění vodní překážky až do hloubky 1,2 metru.

Balistická odolnost vozidla je na úrovni 5 dle normy STANAG 4569 a na úrovni 4a/b proti minám. Vozidlo lze vybavit pasivním

Vnitřní prostor vozidla Lynx

CV-90 v provedení s bezosádkovou věží

Bojové vozidlo ASCOD

Bojové vozidlo pěchoty Lynx

CV-90 s osádkovou věží

nebo reaktivním pancířem. Uvnitř pancíře je místo pro trojčlennou posádku a osmičlenný výsadek.

Vozidlo je pojato jako univerzální platforma s celou řadou konfigurací. Může se jednat například o vyprošťovací variantu, velitelské stanoviště, pokladač mostů, houfnici, anebo obrněný transportér. Stroj je v současné době zařazen ve výzbroji dvou států – Španělska (356 ks) a Rakouska (112 ks). Před několika měsíci si ASCOD vybrala také Velká Británie v rámci programu Special Vehicle (589 ks).

CV90 (CZ a CZr)

CV90 (Combat Vehicle 90) je univerzální pásovou platformou. Nejčastěji je však možné se setkat s CV90 v konfiguraci bojové vozidlo pěchoty s 40mm rychlopalným kanónem. Automatický kanón L/70 ráže 40mm vyrábí pro vozidlo CV90 švédská firma Bofors. CV90 však lze osadit nejrůznější bojovou věží, dle přání zákazníka. Alternativou ke kanónu L-70 je například 40mm kanón CTAS (Cased Telescoped Armament System) střílející teleskopickou municí. Vozidlo má celou řadu konfigurací, a to jako průzkumné, pro dělostřeleckého návodčí, velitelské, spojovací, ženijní nebo evakuační. Hmotnost vozidla se liší podle verze od 35 tun výše. Například nejnovější verze CV9035 Mk III s 35mm rychlopalným kanónem Bushmaster III dosahuje hmotnost 35 tun. Konstrukce však umožňuje budoucí navýšení až na 40 tun. Hmotnost užitečného nákladu je 16 tun.

Pohonnou jednotku tvoří dieselový motor Scania DSI 14 V8 a převodovka X300 od společnosti CAT. K dispozici jsou motory Scania V8 o výkonu 364 kW až 536 kW.

Maximální rychlost vozidla je 70 km/h, dojezd až 900 km. Maximální hloubka brodění je 1,5 m, výška zdolání kolmé překážky 1,1 m a maximální délka překonávaného příkopu 2,6 m. Maximální náklon při stoupání je 60 %. Balistická odolnost CV90 je úroveň 5 dle normy STANAG 4569 proti

balistickým hrozbám a 4a/b proti minám. Úroveň pancéřování je výkonově i typově modulární. V případě bezosádkové verze firma nabízí věž Kongsberg. Na přání zákazníka ale může opět nainstalovat jakoukoliv jinou věž. Posádku stroje tvoří tři, výsadek osm vojáků.

Ve výzbroji evropských armád je zařazeno již téměř třináct set těchto vozidel. Kromě čtyř skandinávských zemí je vlastní Nižozemsko, Estonsko, Švýcarsko. Ve všech případech se zatím jednalo o variantu s obslužnou věží. Švédská, norská a dánská vozidla CV90 se zúčastnila úspěšného bojového nasazení v Afghánistánu. Výhodou této nabídky je i skutečnost, že korporace BAE Systems uzavřela v loňském roce dohodu se státním podnikem VOP CZ ze Šenov a společně nabídku těchto vozidel. Předpokládá se tak výrazný podíl výroby tohoto obrněnce přímo v České republice. Navíc by to umožnilo servisní podporu tohoto vozidla po celou dobu jeho životnosti českými zdroji.

Puma

Toto německé bojové vozidlo pěchoty bylo vyvinuto jako náhrada za zastarávající Mardery. Hromadná výroba začala v roce 2009. Řídící firma je PSM Projekt System Management, spojený podnik firem Krauss-Maffei Wegmann a Rheinmetall Landsysteme. Dodávky Bundeswehru byly zahájeny v roce 2015. V současné době bylo již dodáno 135 těchto vozidel. Zbytek z objednaných 350 obrněnců bude dodán do roku 2020. Puma je jeden z nejlépe pancéřovaných BVP při vysokém poměru výkonu a hmotnosti. Z testovaných strojů měla nejvyšší hmotnost 43 tun, avšak díky velice výkonné pohonné jednotce 800 kW a zcela nezávislému podvozku patří k velice rychlým vozidlům. Na zpevněné komunikaci dosahuje 70 kilometrů za hodinu. Může ale být sestavena v konfiguraci A pro transport letounem A400M, v tomto případě váží jen 31,5 tuny.

Z hlediska balistické ochrany nemá Puma v kategorii bojových vozidel pěchoty zřejmě konkurenci. Vozidlo má například zaručit posádce přežití při výbuchu miny s ekvivalentem 10 kg TNT. V provedení A (váha 31,5 tuny) pancéřování poskytne ochranu proti munici ráže 14,5 mm ze všech směrů, čelo korby dokonce vůči projektilu ráže 30 mm. V maximálním stupni odolnosti je zajištěna ochrana proti kumulativním hlavicím pancéřovek a některých protitankových střel.

Řidič sedí v přední části korby vlevo a kromě jiného má ve svém prostoru displej, na kterém může sledovat venkovní situaci z vnějšího kamerového systému. Za řidičem sedí střelec, vedle něj přibližně ve středu podélné osy korby má své stanoviště velitel. Oba mají k dispozici displeje, na kterých mohou sledovat zobrazení ze zaměřovačů ve věži a další informace předávané vozidlovým informačním systémem. Za středem korby se nachází dálkově ovládaná věž s elektrickým pohonem. Je usazena excentricky na levé straně k ose vozidla. Je úplně oddělena od prostoru posádky a nijak do něho nezasahuje. Ve věži je lafetován automatický 30mm kanon Mauser MK 30-2 s nabíjecím a podávacím zařízením, které umožňuje rychlou volbu mezi dvěma druhy munice. Spřažený kulomet MG 4 má ráži 5,56 mm. V zadní části se přepravuje šestičlenný výsadek.

Nevýhodou případné akvizice je poměrně vysoká cena tohoto produktu, která se pohybuje okolo 250 milionů Kč za kus.

Lynx

Německá společnost Rheinmetall nabídla v Přáslavicích k testování vozidlo Lynx. odborníci o něm hovoří jako o levnější variantě vozidla Puma. Obrněnec v kratší verzi přepravuje tříčlennou osádku a šestičlenný výsadek. Větší verze přepraví o dva vojáky více. I v tomto případě se jedná o vysoce modulární vozidlo, které je možno nakonfigurovat například do varianty velitelské, průzkumné, zdravotnické a dalších. Lynx nese v základních provedeních bojovou věž Rheinmetall Lance vyzbrojenou rychlopalným kanónem ráže 30 nebo 35 mm a spřaženým kulometem ráže 7,62 mm. Celý systém je možné pojmout stavebnicově a vozidlo na přání zákazníka vybavit i jiným kanónem. Hlavní výzbroj doplňuje dvojice protitankových řízených střel Spike-LR s dlouhým dosahem. Věž je vybavena moderními přístroji pro velitele a střelce-operátora, které jim poskytují vysoké povědomí o situaci a vyhledávání, sledování a ničení cílů. A to v režimu hunter-killer (lovce – zabiják) i killer-killer (zabiják – zabiják). V prvním případě velitel vyhledává cíle a střelec je ničí. V druhém případě jak velitele, tak i střelce nezávisle na sobě vyhledávají cíle a zároveň je ničí. Lynx je poháněn motorem o výkonu 563 kW, který mu umožňuje dosáhnout rychlosti 65 km/h.

Text a foto: Vladimír Marek

O₂ Family

Volejte a datujte výhodně

398^{Kč}

Neomezené volání a SMS do sítě O₂
60 volných minut do ostatních sítí
Internet v mobilu 1,5 GB LTE

Přihlašovací údaje pro vstup na www.o2family.cz

Přihlašovací kód: 39

Název společnosti: Ministerstvo obrany a Armáda ČR

Program provozuje společnost O2 Family, s.r.o. (100% dceřiná společnost a člen koncernu O2 Czech Republic a.s.)

Nabídka je určena pro vojáky AČR,
zaměstnance resortu MO a jejich blízké.

Objednávejte na 800 188 198 nebo na www.o2family.cz

Věda míří do armády

Nedostatek zájemců o službu v armádě. S tímto faktem se potýkají všechny státy s vysokou životní úrovní. Problém se týká i České republiky, která v roce 2015 podle Indexu společenského rozvoje (Social Progress Index) zaujala 22. místo ze 133 zemí světa. Vybraní zájemci o službu v ozbrojených silách absolvují tříměsíční Kurz základní přípravy ve Vyškově. Ne všem se ho ale podaří dokončit. Mezi hlavní příčiny patří osobní, rodinné a především pak zdravotní překážky.

čety a stejné množství do čtyř druhé. Tím se v každé výcvikové četě ocitly osoby s podobnými dispozicemi tělesné výkonnosti. Čety byly proto z tohoto pohledu homogenní, na rozdíl od předcházejícího řazení podle abecedy, jehož výsledkem byla heterogenost čet podle tělesných dispozic.

Dvě baterie testů

„Z takto vytvořených homogenních výcvikových čet jsme testovali četě nejlepší, průměrnou a nejhorší,“ pokračuje Landa. „Testování sestávalo ze dvou baterií testů a probíhalo po prvních deseti dnech kurzu a potom v posledním týdnu výcviku těsně před ukončením výcviku v kurzu. První baterie obsahovala základní antropometrické měření, výšku, hmotnost, stavbu těla, sílu stisku ruky a výkonnost plic. Druhou pak tvořil dvanáctiminutový test vytrvalosti W170/kg na bicyklovém ergometru. Závěrečné testování doprovázelo navíc neformální interview s instruktory výcviku.“

Z výsledků testování vyplynulo, že u příslušníků výcvikové čety s nejlepšími tělesnými dispozicemi (11. četa) nedošla u parametru W170/kg s potenciálně největší dynamikou vývoje během výcvikového kurzu k jeho zhoršení (obrázek 1), na rozdíl od situace, kdy byly tyto osoby dříve zařazovány náhodně do různých čet a tento parametr se u nich zhoršoval.

„Parametr W170/kg vybíráme jako základní parametr vytrvalostních schopností, který má vysokou korelaci k plnění nejnáročnějšího testu výročních přezkoušení – dvanáctiminutového běhu,“ zdůrazňuje Landa. „Jak se dalo očekávat u příslušníků s průměrnými (21. četa) a nejhoršími tělesnými dispozicemi (31. četa), došlo k jejich výraznému zlepšení (obrázek 1), což též umožnilo, aby byli připraveni splnit limity

testů tělesné zdatnosti určené pro vojáky ve služebním poměru v české armádě. Ve sledovaném běhu pak nedokončilo celý kurz 11% rekrutů, což je přibližně o 4% méně než běžný průměr.“

Testování do konce roku 2017

Ze závěrečné komunikace s instruktory výcviku lze přijmout předběžný závěr, že při výcviku v homogenních četách podle tělesných dispozic došlo oproti situaci výcviku s heterogenními četami též ke zlepšení přístupu k výcviku a nárokům celého kurzu a organizace v tělesné přípravě a v dalších výcvikových předmětech, zejména v taktické a střelecké přípravě.

„Podle postřehů instruktorů to bylo dáno zejména tím, že se na nikoho nemuselo čekat a úkoly v četě plnili všichni rovnoměrně,“ informuje o závěrech testů Landa. „To vytvářelo v četách pozitivní atmosféru a kladně ovlivňovalo sociální vnitřní vztahy v četách. Instruktoři referovali také o tom, že v nové situaci došlo ke snížení počtu úrazů a zdravotních omezení, které vyřazují rekruty z výcviku, a to přibližně o 6% oproti porovnatelnému kurzu v minulosti.“

Závěry testování potvrdily, že homogenizace čet podle tělesných dispozic je pro výcvik přínosná. Proto se odbor doplňování personálu AP AČR, Velitelství výcviku-Vojenská akademie Vyškov a velení Centra základní přípravy rozhodli, že v této praxi budou pokračovat do konce roku 2017 a na základě dalších výsledků a jejich podrobnějších vyhodnocení rozhodnout, zda se tímto způsobem bude postupovat i v následujících letech.

*Text a foto: Jana Deckerová
a kolektiv vědeckého týmu CASRI*

**Cvičení
3. průzkumné
roty AZ
102. průzkumného
praporu se zaměřilo
na střeleckou přípravu,
aeromobilní činnost a vedení
bojového úkolu v týlu nepřítele**

Chyby jako námět do budoucna

Ve druhé polovině května letošního roku se u 102. průzkumného praporu generála Karla Palečka v Prostějově uskutečnilo pravidelné vojenské cvičení 3. průzkumné roty aktivní zálohy (3. pzzr AZ). Také toto cvičení bylo organizováno formou nepřetržitého vojenského výcviku (NVV) a bylo zaměřeno na střeleckou přípravu, aeromobilní činnost a na procvičení všech činností nutných pro vedení bojového úkolu v týlu nepřítele.

Cvičení začalo výcvikem v aeromobilní činnosti. Nejprve jeho teoretická část na učebně roty, následně se celá jednotka přesunula na výsadkové cvičiště. Tam pod vedením profesionálního instruktora proběhla praktická část nácviku aeromobilní činnosti s využitím trupu letounu Mi-17, se zdůrazněním jednotlivých specifik, které jiné typy letounů AČR mají. V další části si záložáci zopakovali manipulaci s útočnou puškou CZ 805 A2 BREN, pistolí CZ75 SP-01 Phantom a kulometem 7,62mm MK48MOD.0, včetně odstraňování závad u jednotlivých zbraní, bezpečnostních stereotypů a různých střeleckých poloh.

Ve večerních hodinách prvního dne cvičení byla zahájena příprava na plnění bojového úkolu. Velitelům průzkumných skupin (PzSk) bylo velitelem roty vydáno bojové nařízení (FRAGO). Velitelé pak měli zbytek noci na rozbor a analýzu úkolu, vytvoření záměru a plánu provedení úkolu, přípravu bojového rozkazu, jeho následné vydání průzkumné skupině a na přípravu celé skupiny na bojový úkol včetně přípravy zbraní a materiálu. Vzhledem ke komplexnosti přípravy na plnění úkolu bojového průzkumu zabrala tato činnost téměř celou noc.

V ranních hodinách nasedli „odpočatí“ průzkumníci do přistávacích vozidel

a přesunuli se na pěchotní střelnici Smilov, kde proběhl celodenní nácvik ve střelbě z ručních zbraní. Záložáci si pod vedením instruktorů z řad profesionálních příslušníků útvaru procvičili jak mířenou, tak dynamickou střelbu na různé vzdálenosti a z různých střeleckých poloh.

Zasazení průzkumných skupin

Ihned po skončení střelecké přípravy proběhlo zasazení průzkumných skupin do prostoru vedení bojové činnosti. Průzkumné skupiny měly za úkol zjistit přítomnost a činnost nepřítele v přidělených prostorech (NAI) formou pozorování z místa i za pohybu. Po celou dobu plnění úkolu od samotného zasazení až do stažení se z prostoru bojové činnosti se s každou průzkumnou skupinou pohyboval jeden instruktor, který však do plnění úkolu nezasahoval. Jednotlivé skupiny po dosažení přidělených prostorů zbudovaly dočasné základny a zahájily průzkumnou činnost. Po celou dobu musely předávat nejen informace o přítomnosti nepřátelských jednotek, ale i situační hlášení, což byla vzhledem k přiděleným spojovacím prostředkům,

vzdálenostem od řídicí radiostanice a specifickému terénu tolik typickému pro vojenský újezd Libavá pro spojaře jednotlivých průzkumných skupin výzva. Každá PzSk opakovaně obdržela po radiostanici několik dodatečných úkolů, které nutily velitele přizpůsobovat se a pružně měnit způsob provedení úkolu. Skupina řízení průzkumu měla k dispozici bezpilotní průzkumný prostředek (UAV) RQ-11B Raven, který mohla v závislosti na jeho technických možnostech používat k získávání dalších informací o nepříteli. Díky tomu byly průzkumné skupiny úkolovány přesněji a efektivněji za účelem doplnění a upřesnění informací zjištěných pomocí UAV.

Nepřítel byl identifikován

V průběhu plnění úkolu jednotlivé průzkumné skupiny zjistily přítomnost několika jednotek nepřítele, včetně hlavního místa velení mechanizované jednotky. Všechny prostředky nepřítele byly identifikovány a pečlivě spočítány a informace byly v reálném čase předány nadřízenému stupni.

Pátý den v ranních hodinách byly všechny průzkumné skupiny vyzvednuty z prostoru bojové činnosti. Po návratu do posádky Prostějov došlo k ošetření a uložení zbraní i materiálu. Následně proběhl rozbor a vyhodnocení bojového úkolu s přispěním instruktorů, které se s jednotlivými průzkumnými skupinami pohybovali v prostoru bojové činnosti. Se všemi průzkumníky byla probrána jak pozitiva, tak i negativa a chyby v průběhu plnění úkolu bojového průzkumu v týlu nepřítele, tak i přípravy na něj, a ty budou využity jako námět na další pravidelné cvičení 3. průzkumné roty AZ.

Text a foto: npor. Kateřina Ramil

Táborský mechanizovaný prapor prověřilo náročné cvičení s reálným scénářem

Reakce na hybridní válku

Tři sousedící země, tři různá etnika a smýšlení. I tak vypadalo náročné vyvedení 42. mechanizovaného praporu ve vojenském prostoru Boletice. Týdenní výcvik zahrnoval reakci na nepřítele, přičemž řada incidentů si dávala za cíl simulovat reálné nasazení s užitím ostré munice. Na chyby zde nebyl prostor a celý prapor prokázal svoji profesionalitu, se kterou je schopen plnit úkoly doma i v zahraničí.

Fiktivní scénář

Stát Obsidia (OBS) vznikl roku 1918 na základě mezinárodních dohod. Původním záměrem OSN bylo vytvořit federaci několika různých menšin (různého náboženského vyznání) na území dnešní OBS a nastolit tak jednotnou vládu v dané oblasti. Původní záměr se nepodařilo naplnit a od počátku docházelo ke střetu rozdílných názorů vládnoucích špiček. To se projevovalo rostoucími násilnými protesty obyvatelstva. Ve velké části země je důvěra obyvatel ve vládu a vládní instituce značně otřesena. Narůstá intenzita nepokojů. Důvody jsou převážně náboženského charakteru (vzhledem k tomu, že Český Krumlov je hlavním islámským poutním místem v oblasti). Organizace Liberta Cimri (LCI) opakovaně organizovala protesty a demonstrace s cílem prosadit připojení provincie „Islámská Šumava“ (který se nachází na území dnešní OBS) ke státu Altraverdo (ALT). Podle dostupných informací LCI spolupracuje s vládou ALT a vytváří stínové struktury za účelem převzetí vlády nad státem ALT.

Působící faktory

Příčiny konfliktů v OBS se skládají ze vzájemného působení politických, etnických a náboženských faktorů. Situace v provincii „Islámská Šumava“ je na povrchu stále relativně klidná. LCI se však úmyslně snaží situaci zhoršit, aby prosadila svou iniciativu o připojení této provincie k ALT. Situaci nepomáhá ani politické napětí mezi ALT a OBS, které se za poslední dva roky stále stupňuje a došlo k dramatickému rozšíření vlivu islamistických stran a skupin podporovaných ozbrojenými silami ALT. Situace vygradovala v úspěšný vojenský převrat.

Bývalí příslušníci diktátorského režimu začali okamžitě přeorientovávat ALT podle idejí islámské teokracie. Během této transformace byly zahájeny přípravy na vojenský útok státu OBS. Ta reagovala okamžitým uzavřením hranic a zvýšením intensity jejich dozoru. ALT zvýšilo počet utajených operací v okresech Prachatice, Český Krumlov a Sušice.

Hybridní válka začíná

ALT pomáhá irregulérním pro-altravérským jednotkám jako LCI v jejich mentoringu a logistickém zabezpečení. V příhraničním prostoru OBS bylo zaznamenáno nasazení militantních skupin bez viditelné příslušnosti a to včetně přesunu těžké vojenské techniky. Začíná subverze, tedy podvratná činnost, desinformace a propaganda. Vše naznačuje probíhající hybridní válce za účelem ovládnutí bývalé provincie „Islámská Šumava“ a ochrany islámských svatostánek na území OBS. Bylo vyhlášeno ultimátum, jehož předmětem bylo vzdání se provincie „Islámská Šumava“ ve prospěch státu ALT nejpozději do půlnoci následujícího dne.

Schopnosti nepřítele

Jednotky ALT armády jsou v podobě manévrového uskupení složeného ze tří identických motorizovaných divizí. 1. motorizovaná divize zahájila útočnou operaci a překročila hranice OBS. Tato divize byla zničena již několik dní po zahájení útoku v prostoru západně od okresu Prachatice. Odhadovaná bojeschopnost divize po rozprášení jednotky byla méně než 10%. Následně však provedla 3. motorizovaná

divize útok z prostoru Waldkirchen za účelem obsadit okres Český Krumlov. Útok byl odražen a 3. motorizovaná divize byla de facto zdecimována, neorganické fragmenty jednotek se nacházejí v prostoru vojenského újezdu Boletice. Odhadovaná bojeschopnost jednotky je 10%. Dle posledních informací se v prostoru Třebovice nachází imobilní zbytek HMV mechanizovaného praporu 3. mod. K jeho střežení je v nepravděpodobných intervalech vyčleněna oslabená mechanizovaná četa na BVP-2. V prostoru se s největší pravděpodobností nachází oslabená tanková četa na T-72 a mechanizovaná rota na BVP-2. Jejich

přesná pozice není známa. Nepřítel disponuje prostředky palebné podpory (tažené houfnice MT-12 a D-30). Vzhledem k nízké bojeschopnosti jednotek 3. mod v současné době nedisponuje funkčním systémem řízení palby a není tak schopen prvky palebné podpory využít.

Odpověď čtyřky

4. brigádní úkolové uskupení (BÚU) zaujalo prostor obrany v prostoru Puma s 41. mechanizovaných praporem vlevo na hlavním úsilí, 42. mechanizovaný prapor ze středu, 44. lehký motorizovaný prapor vpravo a 43. výsadkový prapor jako vševojsková záloha, zastavuje první sled a způsobuje maximální ztráty druhému sledu 3. divize a tím jsou vytvořeny podmínky k provedení protiútoku. Průzkumné orgány 4. BÚU jsou nasazeny před předním okrajem vlastních sil s cílem získávat

informace o nepříteli. Dělostřelecké jednotky 4. BÚU provádí palebnou podporu jednotek na hlavním úsilí. Není předpokládána palebná podpora jednotek 42. mechanizovaného praporu z nadřízeného stupně. Ve všem samozřejmě sekundují ženisté k usnadnění pohybu jednotek a rádiové a radioreléové spojení zajišťuje koordinaci. Datové spojení bylo plně připraveno k provozu. Kromě bojových jednotek bylo zajištěno i zásobování a plná logistická podpora všech operací s cílem odrazit, či zneškodnit nepřítele.

Závěrečné vyhodnocení

Cvičení bylo zaměřeno na celou posloupnost kroků nezbytných pro splnění úkolu. Tedy od vydání bojových rozkazů za využití „plastického“ stolu, nácviků taktického postupu, který určí velitel jednotky, až po samotné, ostré bojové střelby. To vše

za podpory organických bojových vozidel KBVP Pandur a přidělených prvků, jako je ženijní družstvo, družstvo dělostřeleckých návodčích, kteří spolupracovali s minometnou baterií 42. mechanizovaného praporu, či odstřelovačů. Zkušenosti vojáků ze zahraničních operací, ale i náročná domácí příprava znamenala zvládnutí všech prvků obrany, útoku a zpravodajských dovedností vedoucích ke společnému cíli. Zároveň šlo o reálnou ukázkou aktuálních, hybridních hrozeb, které se odehrávají i v Evropě a je třeba být připraven. Vojákům patří zasloužené poděkování. 42. mechanizovaný prapor „Svatováclavský,“ je nedílnou součástí obrany naší země, s řadou zkušeností v náročných zahraničních misích IFOR, SFOR, KFOR, MNF-I a ISAF i při cvičeních armád NATO na evropském i americkém kontinentu.

Text a foto: Michal Voska

A fakta

Prapor je součástí struktury 4. brigády rychlého nasazení. Je určen především k plnění bojových a speciálních úkolů nejen při bezprostředním ohrožení státu, ale i mimo území České republiky. Ve zvláštních případech může plnit i úkoly nevojenského charakteru, např. při živelních pohromách – povodně v roce 1997 na Moravě, v roce 2002 v Čechách, v roce 2010 na Liberecku. Prapor disponuje moderní technikou a výzbrojí, vyznačuje se manévrovací schopností a odpovídající palebnou silou. K jeho základní výzbroji patří vozidla KBVP PANDUR II a minomety.

Armáda České republiky převzala novou generaci tahačů minometů

Tatra 815-7T3RC1

Pohled do přední části kabiny, ze sedadla velitele na místo řidiče. Přístrojová deska je vzhledem k možnosti regulace svítivosti kontrolních přístrojů a ovladačů uzpůsobena pro jízdu ve dne i v noci, včetně varianty úplného vypnutí v režimu světelného maskování

V červenci převzala Armáda ČR 41 kusů speciálního terénního těžkého nákladního automobilu Tatra 815-7T3RC1 v provedení valník, se zvedacím zadním čelem a pancéřovanou kabinou. Tento nový prostředek by měl převzít roli tahače 120mm minometů vz. 82 PRAM-L od vozidel Praga V3S.

Pro PRAM-L i budoucí využití

Minomet vz. 82 PRAM-L (tj. PRAporní Minomet – Lehký) byl zaveden do výzbroje Československé lidové armády v 80. letech minulého století jakožto náhrada zastaralých druhoválečných plukovních minometů vz. 1938 sovětské provenience. Výroby se zhostil národní podnik ŽTS Martin, kde do roku 1989 vzniklo 226 kusů této zbraně. Po zániku společného státu 31. prosince 1992 přešly minomety do vlastnictví České republiky a Slovenska.

PRAM-L je dělostřelecká zbraň s hladkou hlavní ráže 120 mm, střelícíjící horní skupinou úhlů, která je určená především k umlčování a ničení živé síly. Dále ji lze použít také k likvidaci palebných prostředků protivníka, popř. boření krytů, okopů a palebných postavení. Mimo to jsou její miny účinné i při ničení ženijních zátarasů, vytváření průchoďů v minových polích, osvětlování terénu

a osleповání protivníka pokládáním dýmové clony.

K přepravě 120mm minometů se v ČSLA a posléze AČR používaly nákladní automobily Praga V3S, jež od roku 2008 začaly postupně nahrazovat Tatry 810. Přestože se původně počítalo, že tyto vozy obdrží i minometné baterie jednotlivých mechanizovaných praporů, nakonec se tak nestalo. V roce 2009 sice AČR vyvíjela prototyp tahače minometu na bázi balisticky odolného vozidla Tatra 810-V-P, ale celý projekt skončil neúspěchem. Ukázalo se, že Tatra 810 vybavená pancéřovanou kabinou a naložená 120mm minometem, plným palebným průměrem 80 min a čtyřčlennou osádkou trpí výrazným přetěžováním přední nápravy, což ve finále zhoršovalo její jízdní vlastnosti a snižovalo životnost řady komponentů.

Nákup dalších vozidel této modifikace se tudíž nerealizoval a místo toho padlo rozhodnutí pořídit výkonnější typ využívající

Zadní část kabiny pojme další dva vojáky, z nichž jeden může stropním průlezem ovládat lafetovaný kulomet FN Minimi ráže 7,62 mm. Mimo to se zde nachází 1 300 nábojů (ve 13 schránkách), pětilitrový kanystr na pitnou vodu a dále držáky odmořovací soupravy OS-3 (v provedení DC 24-28 V), dozimetrického přístroje DP-86, chemického průkazníku CHP-71 a skupinového dozimetru EDOS 1

podvozek řady Tatra 815-7 se znakem náprav 8x8. Tato vozidla budou po dvanácti kusech přidělena k 41., 42. a 71. mechanizovanému praporu. Čtyři stroje obdrží také přáslavický 72. mechanizovaný prapor (jeho minometná baterie má totiž atypickou strukturu tvořenou osmi samohybnými minomety vz. 85 PRAM-S a čtyřmi taženými vz. 82 PRAM-L) a jedna Tatra 815-7T3RC1 zamíří k vyškovskému Velitelství výcviku – Vojenské akademii.

Technický popis

Tatra 815-7T3RC1 s valníkovou nástavbou a zvedacím zadním čelem je terénní vozidlo určené pro přepravu 120mm minometu, palet, munice a jiného logistického materiálu, s možností provozu na pozemních komunikacích a v těžkých terénních podmínkách.

Obrysové rozměry (d x š x v) vozidla činí 10 240 x 2 550 x 3 390 mm, světlá výška je nastavitelná v rozsahu 250–460 mm. Přední nájezdový úhel dosahuje 41°, zadní potom 35°. Nenalozená Tatra 815-7T3RC1 (pohotovostní hmotnost 18 200 kg) dokáže stoupat do svahu o sklonu 59%, překonávat kolmý stupeň o výšce 500 mm nebo překračovat zákop široký až 2 000 mm. Kromě toho je schopna bez přípravy brodit vodní překážku hlubokou až 1,2 m nebo s přípravou 1,5 m. Při plném naložení představuje užitečné zatížení stroje 19 800 kg a jeho celková hmotnost 38 000 kg. Vozidlo taktéž umožňuje připojení přívěsu o maximální přípojnou hmotnost 18 000 kg a takto vytvořená souprava může vážit maximálně 56 000 kg.

V pancéřované kabině splňující stupeň 2 (vůči palným zbraním) a 2a/2b (proti minám)

dle normy STANAG 4569 je možné na speciálních sedadlech vybavených pětibodovými bezpečnostními pásy převážet řidiče a trojčlennou obsluhu minometu. Pro případ plnění úkolů v místech, kde hrozí střet s protivníkem, je stroj vybaven průlezem s uzamykatelným pancéřovaným příklopem na stropě kabiny a lafetou pro kulomet FN Minimi ráže 7,62 mm (vezená zásoba munice k této zbraní sestává z 1300 nábojů). Při překonávání zamořených prostorů využívá osádka vozidla filtroventilační zařízení FVZ-98M. Spojení bude zabezpečeno radiostanicemi Harris AN/PRC-152A či DICOM RF-1325, pro něž je ve vozidle konzola s přípravou pro instalaci, včetně externích antén. Kabina je též vybavena kombinovaným hydropneumatickým asistenčním systémem, který pomáhá s manipulací těžkými pancéřovými dveřmi.

Pohonnou jednotku tvoří vznětový čtyřdobý vidlicový vzduchem chlazený přeplňovaný osmiválec Tatra T3C-928.90 s přímým vstřikem paliva a chlazením plnicího vzduchu, o zdvihovém objemu 12 667 cm³ a maximálním výkonu 300 kW při 1800 ot/min (točivý moment dosahuje 2100 Nm při 1200 ot/min). Díky tomu stroj může dosáhnout nejvyšší rychlosti 100 km/h (s omezovačem pouze 85 km/h). Nádrž pojme 420 l tuzemského paliva NM-54, popřípadě standardizovaných pohonných hmot NATO F-34, což zabezpečuje dojezd na vzdálenost okolo 700 km.

Spojka typu Sachs MFZ 1x430 je jednodílná, suchá, s membránovou pružinou, samostatně instalovaná na motoru. Vozidlo Tatra 815-7T3RC1 využívá mechanické čtrnáctistupňové převodovky Tatra 14 TS 210N se synchronizací a elektronickým řazením převodových stupňů. Samotná

Základní TTD minometu vz. 82 PRAM-L

Celková hmotnost: 239,5 kg
Bojová hmotnost: 177,5 kg
Obsluha: 3 osoby
Délka hlavně: 1 700 mm
Odměr: ±8°
Náměr: 40° až 85°
Dálka střelby (min./max.): 250/8 036 m
Max. rychlost střelby: 10 až 12 ran/min

hlavní převodovka je pětistupňová, se vstupní dvoustupňovou redukcí ovládanou elektropneumaticky přepínačem na řadící páce. Všechny převodové stupně jsou synchronizovány s výjimkou zpětného chodu a speciální pomalé rychlosti označené písmenem „C“ (z anglického „Crawler“), která slouží pro extrémně těžký terén, případně pro vyjetí vozidla při zapadnutí. Princip řazení 14 převodových stupňů je založen na součinnosti pětistupňové převodovky s přídatnou převodovkou. Přídatná převodovka Tatra 2.30 TRS 0,8/1,9, která plní funkci rozsahové redukce, je dvoustupňová a její řazení se uskutečňuje prostřednictvím výkonné dvoukuželové synchronizace.

Dvojice předních náprav je řiditelná (obrysový průměr zatáčení vozidla se pohybuje okolo 25±1 m), s přípojitelným pohonem, výkyvnými polonápravami a redukcemi v kolech. Zadní pár náprav má obdobnou konstrukci s tím rozdílem, že mají trvalý pohon. Vzduchové pérování využívá pryžové vlnovce pod rámem, teleskopické tlumiče a pryžové dorazy. První přední a obě zadní nápravy jsou opatřeny torzními stabilizátory.

Prostorový rám tvoří přední příčník, skříň rozvodovky první přední nápravy, spojovací díl přední, skříň rozvodovky druhé přední nápravy, přední nosná roura, skříň přídatné převodovky, zadní nosná roura, skříň rozvodovky první zadní nápravy, spojovací díl zadní, skříň rozvodovky druhé zadní nápravy, zadní příčník s vikem, spojené prostřednictvím příčníků s žebřinovým rámem. Vpředu i vzadu na rámu jsou umístěny závěsné úchyty (oka) dle normy STANAG 4478 pro kotvení a pro nouzové vlečení v podvěsu.

U valníkové plošiny (o nosnosti minimálně 10 000 kg a půdorysu 6 400 x 2 550 mm) předurčené pro přepravu munice, ukotveného 120mm minometu, palet a jiného logistického materiálu se nepočítá s možností přepravy osob, a tudíž ani není osazena postranními lavicemi. Místo toho má hydraulické zadní zvedací čelo D Hollandia DH-LM s nejvyšším přípustným zatížením 1 500 kg. Hlavní ovládací panel ke spouštění a nakládání plošiny je umístěn v zadní části vozidla na bočnici. K panelu lze také připojit dálkový ovladač na spirálovém kabelu. V podlaze se nacházejí oka pro bezpečné uchycení nákladu pomocí upínacích popruhů.

Text a foto: Dušan Rovenský

Slavnostního předání se zúčastnil i náčelník GŠ AČR armádní generál Josef Bečvář a zástupce Kanceláře pro obrannou spolupráci Velvyslanectví USA v ČR.

Od roku 1996 resort obrany bezúplatně nabývá vojenský materiál a služby v rámci zahraniční pomoci, kterou České republice poskytuje vláda USA. Zahraniční pomoc v oblasti bezúplatného nabývání vojenského materiálu a služeb tvoří dva programy Foreign Military Financing (FMF) a Global Train and Equip (GT&E). V roce 2017 nabídla vláda USA v rámci programu FMF resortu obrany nový fond European Security Assistance Fund (ESAF), který je určen na rozvoj nasaditelných schopností, posílení teritoriální obrany a boj proti hybridním hrozbám. Čerpání finančních prostředků na pořízení vojenského materiálu a služeb v rámci ESAF a GT&E je účelově vázáno a podmíněno nasazením darovaného materiálu v mezinárodní operaci. K dnešnímu dni získal resort MO prostřednictvím programu FMF bezúplatně moderní vojenské prostředky a výcvik v hodnotě 145 milionů USD (3,7 mld. Kč) a v rámci programu GT&E pak prostředky v hodnotě 1 miliardy korun, z toho více jak polovina této částky byla vynaložena na vybavení Special Operation Air Task Unit.

Získané prostředky přispějí k ochraně

Do amerických programů zahraniční pomoci v oblasti bezúplatného nabývání vojenského materiálu a služeb je od roku 2012 zapojen i 15. ženijní pluk v Bechyni.

Pro 15. ženijní pluk představují program FMF a GT&E významnou pomoc, která se v posledních letech stala pro ženisty hlavním akvizičním nástrojem. Díky tomu se jednotky EOD řadí v celoevropském měřítku k nejlépe a nejmoderněji vybaveným vojenským jednotkám, a to právě s ohledem na prostředky odstupného průzkumu a manipulace jako je robot TALON. Pořízením těchto prostředků se významně zvýšila bezpečnost zasahujících EOD specialistů při plnění operačních úkolů.

„V letošním roce jsme prostřednictvím programu FMF získali ochranné obleky, detektory a 4 roboty TALON, které byly upraveny z analogového signálu na digitální,” informuje během slavnostního předání velitel 15. ženijního pluku plukovník Jiří Lustyk. „Zapojení naší jednotky do programů zahraniční pomoci, které poskytuje Česká republika vláda USA, bylo iniciováno vzájemnou spoluprací českých a amerických odřadů EOD v rámci působení

EOD jednotky ženijního vojska převzaly od Američanů materiál a vybavení v hodnotě přes 30 milionů korun

**ZAH RANIČNÍ
POMOC**
od vlády USA

V rámci zahraniční pomoci vlády USA byly jednotkám EOD (Explosive Ordnance Disposal) 15. ženijního pluku v Bechyni slavnostně předány upravené roboty TALON, detektory kovů, pyrotechnické obleky a další specializované vybavení k likvidaci improvizovaných prostředků. Stalo se tak koncem června u příležitosti Dne ženisty.

Provinčního rekonstrukčního týmu AČR v afghánské provincii Lógar, kde byly naše jednotky pro společné plnění úkolů vybaveny americkým materiálem a technikou. Jednalo se především o dálkově ovládané roboty, zásahové EOD vozidlo, systémy rušení, detektory povelových vodičů a přístroje nočního vidění."

Pomoc v hodnotě 33 milionů korun

Efektivní využití programů zahraniční pomoci v oblasti nabývání vojenského materiálu a služeb od vlády USA zajišťuje náměstek pro řízení Sekce obranné politiky a strategie MO v součinnosti s ostatními zúčastněnými složkami resortu obrany. Materiál určený k zneškodňování a likvidaci výbušných prostředků, který byl letos dodán EOD jednotkám 15. ženijního pluku, byl v hodnotě 33 milionů korun. Na další bezúplatné pořízení EOD materiálu v hodnotě 166 milionů korun v rámci programu FMF a GT&E se připravují smlouvy.

*Text: Debora Laníčková a mjr. Petr Tomiczek,
foto: CTIP EOD*

Naleznete na ilustraci znázorňující výložky a rukávové znaky prvorepublikové armády pět rozdílů?

Vyzkoušej svůj postřeh

Odborníci zabývající se vojenstvím tvrdí, že dobře informovaní jezdinci jsou schopni na vojenském stejnokroji číst stejně dobře jako v knize. Ze současných stejnokrojů Armády České republiky můžeme vyčíst nejen hodnotu jejich nositele, ale z rukávového znaku i příslušnost ke konkrétní jednotce. Také stužky vyznamenání mnohých vypovídají. Ještě více informací přináší ale stejnokroje příslušníků prvorеспублиkové armády. Barva límcových výložek na blůze a pláštěti informovala, o jaký druh vojska se jedná. A to velice detailně.

Nechybělo například oděvnictví, lékárnictvo či účetní kontrola. Kruhové znaky na rukávech plnily pak poněkud jinou funkci než ty současné. Bylo z nich možné vyčíst odbornost konkrétního vojáka. Navíc zkřížené meče na knoflících nosili pouze příslušníci zbraní. Tedy voják bojových jednotek. Příslušníci služeb, tedy složek, které bojové jednotky zajišťovaly, měli knoflíky hladké.

Připravil: Michal Voska a Vladimír Marek, ilustrace: archiv VHÚ

Rozdíl: chybějící spodní reklamní nápis, jednička v kroužku, vložky důstojníku generálního štábu, nahrazen duchovní za generála intendantstva a rukavový odznak proviantnictva

recenze

Karol Molnár

Malíři tří zemí

Karol Molnár se narodil 5. ledna 1903 v Brezové pod Bradlom v okrese Senica v poměrně dobře situované rodině výrobce varhan. V roce 1930 začal studovat nejprve na Ukrajinské akademii v Praze a o dva roky později na Akademii výtvarných umění u prof. Jakuba Obrovského.

Za obraz Zátishi se šiškami a ovocem získal tzv. Schichtovou cenu, která mu umožnila pokračovat ve studiích v ateliéru profesora Františka Kupky v Paříži. Krátce po vypuknutí druhé světové války na podzim 1939 se hlásil u naší jednotky na jihu Francie v Agde. Po porážce Francie ustoupil Karol Molnár s našimi vojáky do Velké Británie. Zde v jejich prvním působišti v polním táboře v zámeckém parku v Cholmondeley

poblíž Chesteru vznikla plátna z každodenního vojenského života.

V roce 1943 zdravotní problémy Karola Molnára natolik eskalovaly, že musel být z armády propuštěn. Nadále ale působil při naší brigádě, ovšem již jako civilní zaměstnanec.

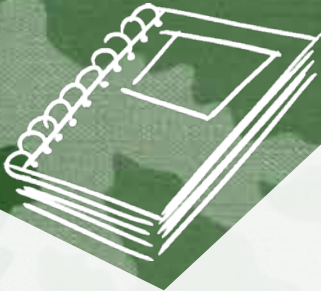
V Paříži i v Londýně se zúčastnil několika kolektivních výstav. Jeho tvorbu s uznáním hodnotil ministr zahraničí československé exilové vlády v Londýně Jan Masaryk i manželka prezidenta Edvarda Beneše Hana. V dubnu 1945 se ve Velké Británii oženil s ošetřovatelkou Českého červeného kříže Janou Trandafirovou, která pocházela z Humpolce.

Po válce působil Karol Molnár v Československu jako restaurátor ve Vojenském historickém muzeu v Praze. Zemřel 15. dubna 1981 v Ústřední vojenské nemocnici.

Kniha o Karlu Molnárovi, která vyšla v červnu letošního roku, je první publikací o tomto příslušníkovi naší zahraniční armády ve Velké Británii a malíři. Kromě životopisu obsahuje i důkladný rozbor jeho díla a zároveň také představuje 120 reprodukcí jeho obrazů.

Počet stran 127
Nová tiskárna Pelhřimov

Text: Vladimír Marek

Rukávové znaky

Na představení hodnostních systémů armád NATO bychom rádi navázali dalším seriálem. V něm se budeme po řadu měsíců zabývat rukávovými znaky útvarů a zařízení nejen AČR, ale celého resortu.

71. mechanizovaný prapor Prapor je součástí pozemních sil AČR a je organizačně začleněn do struktury 7. mechanizované brigády. Je předurčen k plnění taktických úkolů v bojové sestavě mechanizované brigády nebo samostatně. Vyznačuje se vysokým stupněm pohotovosti, vysokou pohyblivostí a palebnou silou, schopností rychlých přesunů na různé vzdálenosti, navíc částečnou schopností přepravy vzduchem a možností plnění zvláštních úkolů. Tomu odpovídá i jeho organizační struktura, kterou tvoří tři celky. Bojová část, části bojové podpory a části logistické a zdravotnické podpory.	
72. mechanizovaný prapor Je vševojskovým mechanizovaným praporem a útvarem 7. mechanizované brigády. Je určen k vedení pozemní bojové činnosti palbou a pohybem v sestavě mechanizované brigády. Vyznačuje se velkou palebnou silou, manévrovostí a odolností. Může se rychle přesunovat do stanovených prostorů, bránit zaujaté čáry a prostory a vést vysoce odolnou, pružnou a aktivní obranu i rozhodný útok.	
73. tankový prapor Je dalším útvarem 7. mechanizované brigády předurčeným k plnění taktických úkolů jak samostatně, tak i v její sestavě. Vyznačuje se vysokou pohyblivostí a manévrovací schopností, a to zejména v terénu, značnou palebnou a údernou silou, velkou odolností proti působení prostředků nepřítelů a schopností vedení operací ve dne i v noci. Jeho výzbroj tvoří tanky T-72 M4CZ a bojová vozidla pěchoty BVP-2.	
74. lehký motorizovaný prapor Jednotka je součástí 7. mechanizované brigády a je předurčena k plnění úkolů v její bojové sestavě. Zadané úkoly však může plnit i samostatně. Vyznačuje se vysokým stupněm pohotovosti, schopností rychlých přesunů na různé vzdálenosti, navíc částečnou schopností přepravy vzduchem. Svými silami a možnostmi je také schopna plnit další nevojenské a humanitární úkoly především v rámci ČR.	
53. pluk průzkumu a elektronického boje Skládá z hlavních organizačních celků, kam patří velení a štáb pluku, Centrum Intelligence Surveillance and Reconnaissance (ISR) a jednotlivé prapory. Organizační strukturu pluku doplňují prvky podpory. Hlavní úkoly pluku lze shrnout do dvou oblastí. První oblastí úkolů je příprava a modulární vyčleňování sil a prostředků ISR do úkolových uskupení pro podporu rozhodovacího procesu velitelů. Druhou oblastí jsou úkoly k ochraně teritoria České republiky. Je to monitorování elektronické situace, zjišťování příznaků možného ohrožení ČR, vytváření obrazu o situaci ve vzdušném prostoru a vedení databází cílů.	
532. prapor elektronického boje Je specializovaný útvar 53. pluku průzkumu a elektronického boje, jehož hlavním úkolem je připravovat a podle požadavků modulárně vyčleňovat průzkumné síly a prostředky, které umožňují vypátrání, sledování, zaměřování, analýzu a vyhodnocení činnosti elektronických prostředků protivníka. Mezi zájmové objekty patří komunikační i nekomunikační signály pozemních, hladinových a vzdušných cílů. Dále plní úkoly elektronických podpůrných opatření, ochranných opatření a elektronických protiopatření.	

Text: Vladimír Marek

Interní komunikační portál

www.ikp.army.cz

Na portál byly zaslány dotazy v souvislosti s vydáním RMO č. 9/2017 Věstníku Stanovení pořadí vojáků z povolání pro realizaci personálních opatření systému řízení kariér a letošním zahájením jeho aplikace u stávajících hodností rotmistr a kapitán pro jmenování do hodností vyšší. K publikaci jsme vybrali jednoho zástupce, který je určitým představitelem ostatních.

Dotaz:
Jak se počítá nárok volna za nepřetržitý vojenský výcvik? Příklad: Dobrý den, chtěl bych se zeptat, co znamená pro vojáka zařazení do seznamu vojáků (po provedeném výběru komisí), u kterých se předpokládá kariérní postup, oproti vojákovi, který není zařazen (z nějakého důvodu) do seznamu, když podle čl. 7 odst. 3 RMO č. 9/2017 Věstníku stačí požádat státního tajemníka v Ministerstvu obrany (už bez komise?) o zařazení na tento seznam a poté provést personální opatření. Uniká mi smysl těchto seznamů.

Odpověď:
Seznam vojáků vytvořený z nejlépe umístěných vojáků v počtu stanoveném směrným číslem je první případ, kdy si vojáci sami vybírali své budoucí kolegy, tedy ty, se kterými se předpokládá v následujícím roce realizovat kariérní postup. Podle čl. 7 RMO č. 9/2017 Věstníku Stanovení pořadí vojáků z povolání pro realizaci personálních opatření systému řízení kariér mohou oprávněné služební orgány v následujícím roce vybírat vojáky ke jmenování do vyšší vojenské hodnosti, k zařazení na služební místo (pokud je spojeno se jmenováním do vyšší hodnosti) a k vyslání do kariérové přípravy pouze z vojáků uvedených v tomto seznamu. Znamená to, že tito vojáci mají při rozhodování v určitém období a určených opatřeních vždy přednost před ostatními. Samozřejmě jde o nový režim a změna zaběhaných postupů je pro všechny zainteresované těžká. Problematické je také skloubení tohoto postupu s výběry, které se provádějí na základě nařízení náčelníka Generálního štábu AČR.

Možnost zařadit do výše uvedeného seznamu vojáka dodatečně, v důležitém zájmu služby, je vytvořena pouze pro výjimečné situace (proto ji schvaluje státní tajemník v Ministerstvu obrany). Může například nastat situace, kdy nikdo z vybraných vojáků, u kterých se předpokládá v následujícím roce realizovat kariérní postup, nebude splňovat nějaký specifický odborný požadavek pro zařazení na služební místo a nebude možné ho lehce doplnit. Dalším příkladem může být neplánovaně uvolněné služební místo, které bude nutné obsadit, ale při stanovování směrných čísel se s ním vůbec nepočítalo. Hlavní však je, že dodatečně zařadit vojáka do seznamu je možné pouze v případě, kdy oprávněný služební orgán doloží, že není možné místo obsadit žádným z vojáků, kteří již do seznamu zařazení jsou. Odůvodnění takové žádosti bude velmi pečlivě zkoumáno. Redakce Interního komunikačního portálu ráda přivítá i vaše poznatky, žádosti o informace, ale i příspěvky a návrhy pro možnost budoucího zlepšení systému výběru a řízení kariér vojáků, které předáme odpovědným zaměstnancům.

Redakce IKP

V příštím čísle se podíváme na další zajímavosti z provozu portálu

Inzerce

Ministerstvo obrany – ředitel Agentury služeb Praha nabízí pracovní zařazení: Občanský zaměstnanec – referent společné státní správy a samosprávy – právník

Požadujeme:
• VŠ magisterské studium
• Znalost práce na PC (MS Office)
• Samostatnost, pečlivost, spolehlivost

Nabízíme:
• Platovou třídu 12
• Místo výkonu práce: Praha 6, Gen. Píky 1

Základní charakteristika pracovní náplně:
vypracování právních stanovisek, výkladů a stanovení obecných postupů aplikace právních předpisů, komplexní právní podpora, včetně oblastí veřejných zakázek malého rozsahu a podílení se na kontrolní činnosti z úrovně ředitele agentury, řešení škod na majetku státu zejména ve vztahu k odpovědnosti konkrétních osob, vedení správního řízení ve věcech služebního poměru vojáků z povolání, koordinace, zpracování a připomínkování vnitřních předpisů, zpracování odborných stanovisek k resortním a vládním materiálům.
Nástup: možný 1. 8. 2017

Nabídky se strukturovaným životopisem zasílejte do 31. 8. 2017 na adresu:
Šumpelová Zdena – VZ 5810 – ŠIS AČR, sumpelovaz@army.cz
Bližší informace poskytne Mgr. Marián Jamrich, tel.: 973 215 247, mob.: 606 721 686; Šumpelová Zdena, mob.: +420 702 008 065

Areport

Vydává MO ČR
Odbor komunikace
Tychonova 1, 160 01 Praha 6
IČO 60162694
www.army.cz

Redakce
Rooseveltova 23, 161 05 Praha 6
Telefony: 973 215 553, 973 215 786
Fax: 973 215 933
E-mail: areport@centrum.cz

Šéfredaktor: Vladimír Marek
Grafická úprava: Andrea Bělohávková
Jazyková korektura: Tomáš Xaver
V jednotkách ozbrojených sil rozšiřuje
VHÚ Praha – produkční oddělení
Rooseveltova 23, 161 05 Praha 6
Olga Endlová, tel. 973 215 563

Tisk: Profi-tisk group s.r.o.
Číslo indexu: 45 011
ISSN 1211-801X
Evidenční číslo: MK ČR E 5254
Uzávěrka čísla: 26. 7. 2017
Toto číslo vyšlo dne: 14. 8. 2017
Foto na titulní straně: Vladimír Marek

kontakty do redakce

Vladimír Marek (šéfredaktor)
telefon: 973 215 648
mobil: 724 033 410
e-mail: v.marek@post.cz

Jana Deckerová (redaktorka)
mobil: 606 604 733
e-mail: jana.deckeroval@email.cz

Michal Voska (redaktor)
telefon: 973 215 868
mobil: 724 850 598
e-mail: voska.m@seznam.cz

Andrea Bělohávková (grafička)
telefon: 973 215 786
mobil: 601 579 644
e-mail: andrea.belohlavkova@seznam.cz

redakční rada

Jan Pejšek, plk. Jan Šulc,
Vladimír Lukovský, Lucie Růžková

informace pro autory

Aby mohla redakce proplatit honorář za zveřejněný příspěvek, musí jí autor zaslat tyto údaje:
■ jméno a příjmení,
■ datum narození (NE rodné číslo!),
■ údaj, zda jde o VZP, o. z., AZ, anebo osobu mimo resort,
■ adresu bydliště.
V případě VZP, o. z. i přísl. AZ dále:
■ číslo VÚ či VZ a město posádky,
■ číslo RFO, který je vyplácí.
V případě osoby mimo resort:
■ číslo účtu, na který má být poslán honorář,
■ název a číslo banky,
■ na faxové č. 973 215 933 poslat kopii průkazního lístku k tomuto účtu.
Tyto údaje je účelné uvádět současně se zasíláním článkem. Není v silách redakce je zpětně zjišťovat.

Jeden z tisícovky pilotů

„Ve čtvrtek dne 15. června jsem odjel do Místku, kde jsem se měl hlásit u pana Kluse, který mě odvedl do Místku k panu Novákovi, kde jsem se opět sešel se švagrovou řidičího učitele Bednáře. U pana Nováka jsem přespál a na druhý den pan Novák přivedl asi osmnáctiletého mládence, jehož jméno neznám, který nás odvedl k vesnici Morávce, kde jsme šli kus proti proudu řeky, až na jednom místě nám ukázal, kde máme přebrodit řeku, a tak jsme se dostali na polské území,“ těmito slovy popisoval nejlepší náš pilot Slovenského národního povstání Leopold Šrom počátek své válečné anabáze.

Leopold Šrom se narodil 8. září 1917 v rodině rolníka v Chrlících u Brna. Měl čtyři sourozence. V Chrlících vychodil obecnou

školu. První tři třídy měšťanky pak absolvoval v nedalekých Tuřanech, čtvrtou pak v Brně. Tříletý učební obor radiomechanik

ukončil ve Vyškově v roce 1935. V té době ho také oslovila velká propagační akce „Tisíc nových pilotů republiky“, která měla zajistit dostatečně početnou zálohu pro československé vojenské letectvo. Leopold Šrom prošel v brněnském aeroklubu výcvikem a úspěšně složil pilotní zkoušku. Již v říjnu 1936 se stal držitelem průkazu pro piloty sportovních a turistických letadel. Právě díky tomu byl později při odvodu do armády zařazen k technické letce leteckého pluku 5 se sídlem v Brně. Později absolvoval poddůstojnickou školu a stíhací výcvik a byl přemístěn koncem roku 1938 již jako stíhací pilot k leteckému pluku 3 ve Spišské Nové Vsi. Zde sloužil až do rozbití republiky v březnu 1939. Následovala jeho repatriace do Protektorátu.

Přes Polsko do Francie a Anglie

Přechod státní hranice do Polska přibližují jeho vzpomínky publikované v úvodu tohoto článku. „Pěšky jsme šli do Horní Suché, kde jsme nasedli na vlak. Ve vesnici

Albrechtický švagrová učitele Bednáře vystoupila a já pokračoval v cestě do Krakova, kam jsem šťastně dojel. Po přihlášení se na československém konzulátě jsem odevzdal dopisy, které mně dal řidičí učitel Bednář, poručíku Josefu Hýbnerovi,“ popisoval Leopold Šrom další část cesty do emigrace.

Později odešel společně s dalšími našimi piloty do Francie, kde sloužil nejprve v Cizinecké legii a po napadení země nacistickým Německem pak i přímo ve francouzském vojenském letectvu. Podobně jako ostatní, i on se musel vyrovnat s porážkou Francie a absolvovat složitou evakuační anabázi do Velké Británie. Zde létal u 245. britské stíhací perutě a 310. čs. stíhací perutě jako pilot a velitel roje. Ve vzdušných soubojích sestřelil tři letouny jistě, jeden pravděpodobně a další poškodil.

Krátce před dokončením turnusu v červenci 1942 se účastnil hloubkového útoku na letiště Lannion. Jeho Spitfire byl nepřátelskou protivzdušnou obranou natolik poškozen, že jej jen s vypětím všech sil dotáhl na mateřskou základnu Exeter.

Na jaře 1944 odešel společně s dalšími našimi dvaceti stíhači pod velení štábního kapitána Františka Fajtla do Sovětského svazu. Po téměř sedmitýdenní cestě dorazila v polovině dubna 1944 celá skupina do Moskvy. Odsud byli naši piloti přepraveni přímo na leteckou základnu v Ivanově, kde absolvovali přeškolení kurz na sovětské letouny Lavočkin La 5. V nově vytvořeném 1. čs. stíhacím leteckém pluku se podporučík Leopold Šrom stal zástupcem velitele letky a následně dokonce velitelem letky.

Na pomoc SNP

Na podzim roku 1944 bylo rozhodnuto, že pluk odletí na pomoc Slovenskému národnímu povstání. 17. září přistál podporučík Šrom na nouzově vytvořeném letišti Zolná poblíž Zvolena. Další povstalecké letiště Tri Duby bylo často bombardováno německými letouny startujícími z Piešťan. Proto velitel František Fajtl rozhodl, že bojová skupina jeho pluku napadne okamžitě piešťanské letiště. Při tomto útoku se vyznamenal právě podporučík Šrom, který sám zničil několik nepřátelských letounů na zemi a vyřadil další pozemní cíle. Také jeho další působení v nouzových podmínkách na Slovensku bylo velice úspěšné. Společně se svými piloty pokračoval v plnění bojových úkolů až do konce organizovaného odporu povstalců. Poskytoval podporu pozemním jednotkám, odstřeloval minometná a dělostřelecká postavení protivníka, útočil na transporty nepřítele a narušoval komunikace vedoucí k frontovým liniím. Celkově si na konto připsal minimálně tři nepřátelské letouny, 21 nákladních, 2 osobní automobily a po jedné minometné a dělostřelecké baterii. Bojoval i proti pětinasobné

přesile. Stal se tak nejúspěšnějším stíhacím pilotem povstání.

Koncem října již byla situace neudržitelná. Německé dělostřelectvo bylo vzdáleno jen několik kilometrů od letiště. A tak naši piloti dostali rozkaz přelétnout na území obsazené Sovětskou armádou. Leopold Šrom letěl ve skupině společně s velitelem Františkem Fajtlem a přistál na ukrajinském letišti Stryj.

Stihl ještě boje o Ostravu

Po přeletu na území kontrolované Rudou armádou se v dubnu a květnu 1945 účastnil závěrečných bojů na Ostravsku, Opavsku a Těšínsku. Celkově sestřelil osm nepřátelských letounů a další dva pravděpodobně.

Za hrdinství prokázané v boji obdržel podporučík Šrom čtyři Čs. válečné kříže 1939.

Po návratu do Prahy jako zkušený pilot působil ve Vojenském leteckém ústavu v Praze-Letňanech. Jeho úkolem bylo přejímání nových a opravených letounů všech typů. V tomto období mu tak prošly rukama desítky letounů sovětské, britské, americké a německé provenience.

Po roce 1948 ho čekal podobný osud jako většinu jeho kamarádů. Prakticky přes

noc se stal vojákem druhé kategorie. Z tohoto důvodu také dostal od několika svých kamarádů nabídku, aby s nimi opětovně odešel do zahraničí. Přestože odmítl, byl právě pro podezření nedovoleného opuštění republiky zatčen orgány vojenského zpravodajství a propuštěn až po sedmitýdenní vazbě. Z armády odešel bez nároku na vojenský důchod. V dubnu 1949 nastoupil jako radiomechanik do národního podniku Tesla Žižkov. Zde pracoval až do roku 1966. V šedesátých letech minulého století se politická situace uvolnila natolik, že byl rehabilitován a postupně povýšen na podplukovníka. V červnu 1966 dostal nabídku pracovat u letecké inspekce. Ze všeho nejvíce se ale chtěl opět vrátit k létání. A tak po krátké epizodě u inspekce se mu podařilo složit všechny předepsané zkoušky a usednout na místo druhého pilota v dopravním letounu Čs. aerolinii Il-14. Dne 11. října 1968 se krátce po startu z ruzyňského letiště dostal jejich letoun mířící do Bratislavy do problémů. Zřítel se v blízkosti obce Ptice západně od Prahy. Celá posádka i všichni cestující zahynuli.

POD ZÁŠTITOU HEJTMANA PARDUBICKÉHO KRAJE

DEN SIL PODPORY AČR CIHELNA 2017

**KRÁLÍKY
18. – 19. SRPNA**

KDYŽ ROZKVETLY ŠEŘÍKY...

VSTUPNÉ

PÁTEK 18. 8. JEDNOTNÉ VSTUPNÉ 100 Kč

SOBOTA 19. 8. DOSPĚLÍ 150 Kč; DĚTI A DŮCHODCI 100 Kč; RODINNÉ VSTUPNÉ 400 Kč

platí pro děti od 6 let a důchodce nad 65 let, rodina 2+1 až 3

PROGRAM

PÁTEK: 08:00–13:00 jízda historické techniky; 14:00–17:30 veřejnosti přístupný generální nácvik akce; 18:00–22:00 kulturní program (Velké náměstí - vstup zdarma)

SOBOTA: 09:00 vystoupení vojenské hudby; 10:00 zahájení akce; 10:30 prezentace Armády ČR; 11:40 první historická ukázka; 12:50 prezentace Policie ČR; 13:25 prezentace Vojenského muzea Králíky; 13:55 prezentace Vězeňské služby ČR; 14:30 prezentace Hasičského záchranného sboru a Vojenské hasičské jednotky ČR; 15:05 prezentace techniky; 15:20 druhá historická ukázka

NEDĚLE: po celý den možnost návštěvy všech muzeí v KPO

